

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
32

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

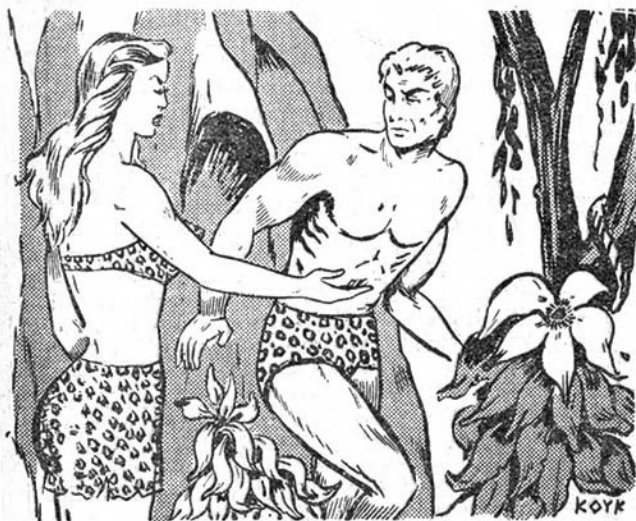

ΝΕΙ
102

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἡ Τζέιν τοῦ φωνάζει ἀγριεμένη :

— Ἐννοία σου καὶ γρήγορα ὁ Γκαούρ θὰ σέ ξεθρονίσει ; . . . Αὐτὸς θὰ γίνῃ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας !

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟΝ
ΠΟΝΟ ΤΟΥ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τὸ «Τέρας τῆς Ζούγκλας» ἔχει ἀρπάξει τὴν πανώρια Ταταμπού....

Εἶναι ἓνας ἀγνώστος γίγαντ ὀσσωμος λευκὸς ἄνδρας στολισμένος μὲ ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ νεκροκεφαλές. Τὸ

πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι του εἶναι πάντα κρυμμένο μέσα σὲ μιὰ φρικτὴ τερατόμορφη μάσκα μὲ κέρατα!...

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν, ἀδελφωμένοι τώρα, ψάχνουν ὁλόκληρη τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα γιὰ νὰ βροῦνε τὸν ἀπαί-

σιο ἄρπαγα καὶ νὰ σώσουν ἀπὸ τὰ χέρια του τὴ μελαψὴ Ἑλληνίδα!

"Αδίκᾳ ὁμως κοπιάζουν. Πουθενὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψουν Πουθενὰ νὰ θροῦν οὔτε ἔστω τὰ ἴχνη της.

"Ἡ δυστυχισμένη «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ἔχει ἐξαφανισθῇ. Ψάχνοντας ἀκούραστοι οἱ δυὸ γίγαντες, νυχτώνουν.... Καὶ μὲ θαρεῖά θλίψι στὴν καρδιά—γιατὶ κ' οἱ δυὸ τους ἀγαποῦν τὴν Τάταμποῦ—ἀποφασίζουν νὰ σταματήσουν πιά. Καὶ νὰ γυρίσῃ ὁ καθένας στὴ σπηλιά του...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἔχουν κανονίσει νὰ ξανασιμίσουν. Καὶ νὰ συνεχίσουν τὶς ἀτέλειωτες ἔρευνές τους.

Ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ γυρίζει μὲ ματωμένη καρδιά στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ του....

Ὁ Ποκοπίκο πού θρίσκεται ἐκεῖ, κλαίει μὲ πνιγμένους λυγμούς σὰ νάχη λόξιγκα!

— Τί ἔχεις; ρωτᾷ ὁ γίγαντας.

Ὁ νᾶνος τοῦ ἀποκρίνεται κλαψουρίζοντας:

— Τί νάχω ὁ φουκαράς!... Ἀγαπάω τὴ Χουχούκα! "Επεσα στὸν ἔρωτά της καὶ δὲν μὲ θέλει!...

.. . . .
Ἡ κοντόχοντρη πηγμαῖα, ὁ πῶς θυμόσατε, τὸν πότισε κρυφὰ μὲ τὸ φίλτρο τῆς Ἀγά

της(*)

Αὐτὸ τὸ μαγικὸ ὕγρὸ τῆς Χούλχας τὸν ἔχει ἀναστατώσει! Κεραυνοβόλος ἔρωτας τὸν κτύπησε στὸ κεφάλι!...

Κ' ἡ Χουχού κάνει τῶρα πῶς δὲν τὸν θέλει. Γιά νὰ θγάλη τὸ ἄχτι της πού τόσα χρόνια ἐκείνος τὴν κοροΐδευε καὶ τὴν περιφρονοῦσε!..

.. . . .
Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν δίνει σημασία στὰ λόγια τοῦ χορατατζῆ νάνου. Θαρρεῖ πῶς κι αὐτὸ πού τοῦ εἶπε εἶναι ξίνα ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα χορατὰ του!

"Ετσι, κάθεται κι αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, σὲ μιὰ πέτρα πλάι στὸν Ποκοπίκο....

Γιά πολλὴ ὥρα μένει μελαγχολικὸς καὶ θαθεῖα συλλογισμένος. Συλλογιέται τὴν ἀγαπημένη ἀγνή συντρόφισσά του καὶ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του, σιγὰ-σιγὰ, θουρκώνουν!

Ποιὸς νᾶναι ἄραγε ὁ παρὰ-ξενος αὐτὸς λευκὸς μὲ τὴ μάσκα; Γιατὶ νὰ τὴν ἄρπαξε; Γιατὶ νὰ τὴν κρατᾷ σκλάβα του; Ποιὸς ξέρεי, ἡ ἄμοιρη, τί μαρτύρια θὰ τραβάη κοντά του !... "Ἰσως καὶ νὰ μὴ ζῇ τῶρα πιά. Μπορεῖ τὸ φρικτὸ αὐτὸ τέρας νὰ τὴν ἔχη σκοτώσῃ! Γιατὶ ποτὲ ἡ περήφανη Ἑλληνίδα δὲν θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ συντρόφισσά του.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 31 πού ἔχει τὸν τίτλο «ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ».

Καί πάνω σέ αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς, ἓνας πονεμένος ἀναστεναγνὸς ξεφεύγει ἀπ'τά πλατειά στήθια τοῦ Γκαούρ!...

Ὁ Ποκοπικό τὸν ἀκούει. Καί γυρίζοντας τοῦ λέει μὲ συμπόνια:

— Συγκρατήσου, μωρὲ Μαντράχαλε!... Δὲν εἶναι σωστό!... Ἐγὼ πού ἀγαπάω κοτζάμ Χουχού καὶ πάλι δὲν κάνω ἔτσι!...

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ...

ΓΚΑΟΥΡ!

"Ἀς ἀφήσουμε γιὰ λίγο τώρα τὸν μελαψὸ γίγαντα κι ἄς

τρέξουμε ξωπίσω στὸν Ταρζάν!....

Καὶ νάτος: Τὸν προλαβαίνουμε τῇ στιγμή πού φθάνει κι αὐτὸς ἀργὰ καὶ θαρεῖα θλιμμένος στὴ σπηλιά του.

Ἡ συντροφισσά του ἡ σατανικὴ Τζέ-ν κοιμάται. Ἡ Χουχού μονάχα εἶναι ξύπνια καὶ τὸν ὑποδέχεται χαμογελαστὴ καὶ μελιστάλακτη:

— Καλὲ πού νά στά λέω, Ἀφέντη μου! Χί, χί, χί!..., Καλὲ τὸ Ποκοπικάκι μου μὲ ἀζήτηξε εἰς γάμψιν γονυκλινές καὶ δακρύθρεκτον!... Τί λὲς καλὲ κ' ἐσύ; Νὰ τ' ἀπο-

Ἡ ἐπίθεσι τοῦ ὑπέροχου Ταρζάν εἶναι κεραυνόβoλη! Ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ δέχεται τρομακτικὸ κτύπημα στὸ κεφάλι! .

φασίσω νά γίνω μαντάμ Ποκοπικοπούλου;! "Η νά τοῦ δώσω τή χυλόπιττα, ὅπως τήν ἔχω δώσει σέ κᾶν καί κᾶν, ἔξω ἀπό λόγου σου. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

‘Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας νευριάζει ἀφάνταστα πού τήν ἀκούει.

— Σκάσε, τῆς λέει.

— Καλὲ γιατί νά σκάσω; Μπαλλόνι εἶμαι; τοῦ ἀποκρίνεται.

Αὐτὸ ἦταν!

‘Ο Ταρζάν δὲν εἶναι σὲ θέσι πιά νά κρατήσῃ τὰ νεῦρα του. Κι ἀπράζοντας τήν ἐνοχλητικὴ πугμαία ἀπὸ τὸ τσου λούφι, τὴν ἀνασηκώνει καὶ τῆς δίνει μίαν φοβερὴ κλωτσιὰ στὰ πσιινά.

‘Η Χουχού τινάζεται στὸν ἀέρα σὰν βολίδα καὶ σωριάζεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι πέρα, κουτρουβαλῶντας σὰν μ. φουσκωμένο μαῦρο τουλούμι.

‘Ανασηκώνεται ὁμως ἀμέσως καὶ τρίβοντας τὰ πονεμένα της πσιινά, τοῦ φωνάζει ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό της:

— Καλὲ ἄ, νά χαθῆς, θλάξ. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας.

‘Η φασαρία πού γίνετ’ ἔξω, κάνει τήν κοιμισμένη Τζέιν νά ξυπνήσῃ.

— Γύρισε, Ταρζάν; ρωτάει ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιάς;

— Ναί...

— Τί ἀπέγινε; Βρήκατε τὴν Ταταμπού;

— Όχι...

Κ’ ἡ κακία γυναῖκα ἀρχίζει τὸ γνωστὸ τροπάριο:

— “Ὡστε χάθηκε, λοιπόν;

— Ναί...

— Τόσο τὸ καλύτερο, μὰ ντάρλιγκ! Μακάρι ἔτσι νά χαθῇ κι ὁ Γκαούρ!... ‘Αφοῦ ἐσύ δειλιάζεις νά παλέψῃς μαζί του... Μὰ ἔννοια σου: λίγον καιρὸ θά χαρῆς ἀκόμα τίς δόξες καὶ τὰ μεγαλεῖα σου!.... Γρήγορα ὁ Γκαούρ θά σὲ ξεθρονιάσῃ! Γρήγορα θά γίνῃ αὐτὸς ὁ "Αρχοντας τῆς ἀπεραντῆς Ζούγκλας! Χαλάλιτου ὁμως! Τὸ ἀξίζει ὁ λεβέντης! Γιατί εἶναι νέος, ὁμορφος, ἀτρόμητος, δυνατὸς καὶ περήφανος!...

— Θά πάψῃς ἐπὶ τέλους! φωνάζει ἄγρια ὁ Ταρζάν.

‘Η Τζέιν καταλαβαίνει τί γίνεταί μέσα του κι ἀποκρίνεται εἰρωνικά:

— Τὰ λόγια μου, καθὼς βλέπω, σὲ κάνουνε θεριὸ ἀνήμερο! Μονάχα οἱ προσβολές τοῦ Γκαούρ δὲν σὲ ἐξαγριώνουν καθόλου! Χά, χά, χά!... Γιατί ἐμένα δὲν μὲ φοβάσαι... Αὐτὸν ὁμως τὸν τρέμεις!.....

Καὶ προσθέτει μὲ σαδισμό:

— ‘Εμπρὸς λοιπόν, ψευτοπαλλήκαρά μου!... Τράβα τὸ ντροπιασμένο μαχαίρι σου κι ἔλα νά σπαράξῃς ἐμένα πού εἶμαι μιὰ ἀδύναμη γυναῖκα! "Ετσι θά θγάλῃς τὸ ἄχτι σου καὶ θά δείξῃς καὶ τὸν ...ἡρωισμό σου! Χά, χά, χά!... "Αν εἶχες λίγο φιλότιμο θά ντρεπόσουν, καῦμένε, νά ζῆς καὶ νά κυκλοφορῇς στὴ Ζούγκλα! Στὴ Ζούγκλα τοῦ Γκαούρ!...

ΤΟ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

‘Η σατανικὴ Τζέιν πού τοῦ μιλάει μὲ αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο

τρόπο, ένα σκοπό έχει: Νά φανεί τόν Ταρζάν καί νά τόν κἀν νά πάη νά χτυπηθῇ μέ τόν Γκαούρ... Γιατί ἀγαπάει κρυφά τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι! Καί ξέρεي πὼς ἂν οἱ δυὸ αὐτοὶ γίγαντες μονομαχήσουν, ὁ Γκαούρ θὰ θῆ νικητὴς κι ὁ Ταρζάν θὰ μῆ στὸν τάφο...

"Ἔτσι πιστεύει πὼς ὁ γίγαντας τὸσῶμος "Ἑλληνας" θὰ γίνῃ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Αὐτὸ εἶναι τώρα τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς της!...

"Ὑστερα, λογαριάζει νά θρῇ κάποιον τρόπο νά θῇ ἀπὸ τῇ μέσῃ τὴν πανώρια Ταταμπού πού τῆς κάθεται στὸ στομάχι... Καί τέλος θὰ καταφέρῃ τὸν Γκαούρ νά τὴν κἀν συντρόφισσά του καί ξανά, Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας!..

Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια, εἶναι τὸ σατανικὸ σχέδιο τῆς Τζέιν! Γιατί γιὰ τὸν Ταρζάν δὲν νοιώθει καμμιά ἀγάπη. Καμμιά ἐκτίμησι. Τίποτα δὲν τὴν συνδέει μὲ αὐτόν!....

Γιατί ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" δὲν δέχθηκε ποτὲ νά τὴν παντρευτῇ. Δὲν τὴν ἔχει κάνει νόμιμη συντρόφισσά του. Οὐτε κι ὁ μονάκρυθος γιὸς του, ὁ Μπέιμπυ εἶναι δικό της παιδί...

"Ἐνα μονάχα τὴν κρατᾷ ἀκόμα κοντά του: Τὸ πὼς εἶναι τάχα: Βασίλισσα τῆς Ζούγκλας! Γιατί ἡ κακία αὐτῇ γυναίκα ἔχει μιὰ ἀδυναμία: Ψοφάει γιὰ τίς δόξες καί τὰ μεγαλεία!...

"Ὅμως τώρα πού ξαναγύρι-

σε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, θάλεπει τὸν ἀγαπημένο θρόνο της νά κλονίζεται. Καταλαβαίνει πὼς ἄργά ἢ γρήγορα ὁ μελαψὸς γίγαντας θὰ βασιλέψῃ στῇ Ζούγκλα... Ὁ Ταρζάν εἶναι καί κάπως περασμένος στὰ χρόνια. Δὲν ἔχει πιά τὴν παλιὰ ὁρμὴ καί δύναμίν του...

"Ὑστερα καί ἡ καρδιά τῆς πανέμορφης καί νέας αὐτῆς γυναίκας πῆρε μέρος σὲ αὐτὴ τὴ συννομωσίαν. Γιατί ὁ Γκαούρ εἶναι νέος, ὁμορφος, δυνατὸς!... Νοιώθει πὼς τὸν ἀγαπάει. Πὼς λαχταράει νά γίνῃ δική του συντρόφισσα!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" πού στὸ μεταξύ εἶχε μπεῖ μέσα στῇ σπηλιά γιὰ νά συνεχίσῃ τὸν καυγά τους, κάνει τώρα νά ξαναθῇ πάλι ξέω.

"Ἡ Τζέιν τὸν ρωτᾷ:

— Δὲν θὰ πῆς νά κοιμηθῇς;

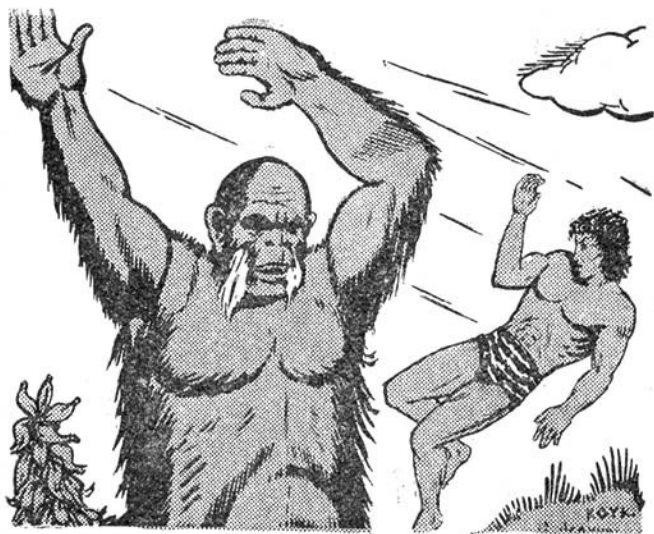
— "Ὀχι, τῆς ἀποκρίνεται. Θὰ πλαγιάσω κάπου ξέω. Μακρὰ ἀπ' ἐδῶ... Δὲν μπορῶ νά σὲ ἀκούω νά μιᾶς μὲ τόσο μῖσος καί κακία γιὰ τὸν Γκαούρ, τὸν «ἀδελφὸ» μου!

"Ἡ σατανικὴ γυναίκα δὲν λέει τίποτα. Κι ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" προχωρεῖ ἄργα καί θγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά...

Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας εἶναι μαῦρο σὰν τὰ μαλλιά τῆς Ταταμπού...

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ μερικὰ βήματα καί ξαπλώνει κάτω.... «ΦΟΒΑΤΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟ ΘΕΡΙΟ...»

Τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς νύχ-

**‘Ο τρομερός γορ'λλάνθρωπος αρπάζει τὸν μελαψὸ γίγαντα
στὰ χέρια του καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μακριὰ . . .**

μιὰ θαθεῖα χαράδρα. Κατε-
θαίνει μὲ προσοχὴ κάτω. Στα-
ματᾷ μπροστὰ σ’ ἓνα στενὸ
ἀνοιγμα ποῦ μοιάζει σὰν εἰς-
σοδος σπηλιάς....

ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Μπαίνει διαστικὸς μέσα
καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ξανα-
θαίνει... Ὅμως στὴν ἀγκα-
λιά του τώρα σηκώνει τὴν πα-
νώρια Ταταμπού!.. Ἡ ἀμοιρη
Κόρη εἶναι δεμένη χειροπόδα-
ρα καὶ οὐρλιάζει μὲ ἀφάντα-
στη λύσσα:

— “Ἀδικὰ φορᾷς τὴ μάσκα,
κακοῦργε!.. Ξέρω πὼς εἶσαι
ὁ Ταρζάν... Πᾶψε πιά νὰ μὲ

θασανίζης! Σκότωσέ με, κα-
λύτερα, νὰ ἡσυχάσω!..

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος
ἄνδρας, τῆς ἀποκρίνεται μουγ
γρίζοντας καὶ μὲ φωνὴ βραχ-
νὴ κι ἀλόκοτη:

— Μὴ θιάζεσαι... Θὰ γίνῃ κι
αὐτό!... Μονάχα ὁ Χάρος πιά
θὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ἡ Ταταμπού ξεφωνίζει:

— Κακοῦργε Ταρζάν!.. Μὴν
ἀλλάζης τὴ φωνὴ σου καὶ δὲν
μὲ ξεγελάς!.. Τὸ νοιώθω κα-
λὰ πὼς εἶς’ ἐσύ! Ἐσύ εἶσαι!..

Ὁ λευκὸς μὲ τὴν τερατόμορ-
φη μάσκα, δὲν φαίνεται νάχη
ὀρεξί γιὰ λόγια καὶ κουθέν-
τες.. Ἐτσι, καὶ μὲ τὴ δυστυ-

χισμένη κοπέλλα στην άγκαλιά του, ξεκινάει πάλι. Κι άρχίζει, με δυσκολία, ν' άνεβαίνει την άπότομη πλαγιά της χαράδρας...

‘Αλλοίμον’ όμως!... Δέν έχει προφθάσει νά κάνη λίγα βήματα, όταν γνώριμη τρομακτική κραυγή άντηχεί στ’ αυτιά του:

— Ταταμπούουου!... Ταταμπούουου!...

‘Ο τρελλός γοριλλάνθρωπος είναι πάλι. Κατεβαίνει μανιασμένος τη χαράδρα, με κατεύθυνσι πρὸς τὸν μυστηριώδη άγνωστο λευκό!

‘Ομως ὁ άνθρωπος με τὴ μάσκα φαίνεται πὼς τρομάζει άφάνταστα αντικρύζοντας τὸ φοβερό άνθρωπόμορφο τέρας νά τὸν πλησιάζη!... Καί παρατώντας κάτω τὴ μελαψή δεμένη κοπέλλα, τὸ βάζει στὰ πόδια, σάν τρελλός κι αὐτός γιὰ νά σωθῇ... Καί γρήγορα χάνεται πίσω άπ’ τὴν πυκνή κι άγρια βλάστησι τῆς βαθείας αὐτῆς χαράδρας!

‘Επὶ τέλους!... ‘Ο έρωτευμένος Νταμπούχ ξαναβρίσκει αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ χαμένη Ταταμπού του!...

Ξαναβρίσκει τὴν πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» πού γιὰ τὴν άγάπη τῆς τοῦχουν σαλέψει τὰ λογικά!...

“Ετοι, κουτρουβαλώντας σχεδόν τὴν άπότομη πλαγιά τῆς χαράδρας, φθάνει γρήγορα κοντά τῆς!

Τὰ τρελλὰ θολὰ μάτια του πετάνε τώρα άστραπές χαράς.

Τὸ άπαίσιο προσωπὸ του παίρνει έκφρασι υπέρτατης εὐτυχίας!...

Μὲ άφάνταστη δύναμι τραβάει τὰ χοντρά — γερά χορτάχοινα πού τὴ δένουν καί τὰ σπάζει σάν αδύναμες κλωστές!...

Τέλος άρπάζει στὰ τριχωτά μπράτσα του τὴν άμοιρη κοπέλλα καί σκαρφαλώνοντας τὴν πλαγιά τῆς χαράδρας, θγαίνει έπάνω...

Καί παίρνει βιαστικὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο του. Γιὰ νά τὴν ξανακλείση τὴν ξυλένια καλύβα πᾶνω στὰ θεόρατα κλαδιά του...

Τι παράξενο όμως!...

Τὴ στιγμή πού περνάει πλάι άπ’ τοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ τοῦ Γκαούρ, κάτι άναπάντεχο γίνεται :

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

“Ενας γιγαντώσωμος λευκός άνδρας παραμονεύει κρυμμένος πίσω άπό κάποιον θράχο. Στὸ δεξί του χέρι σφίγγει με λύσσα μιὰ μεγάλη καί θαρειά πέτρα!...

Καί νά: Μόλις ὁ Νταμπούχ πλησιάζει καί κάνει νά ξεπεράση, πετιέται άπό τὴν κρυψώνα του καί χύνεται μανιασμένος πίσω άπό τὸ γοριλλάνθρωπο. Τὸν κτυπάει με άφάνταστη ὁρμή στὸ κεφάλι.

‘Απὸ τὰ στήθεια τοῦ ανθρωπόμορφου θεριοῦ θγαίνει σπαρρακτικὸ βογγυτό. ‘Η Ταταμπού ξεφεύγει άπό τὰ χέρια

του και σωριάζεται κάτω. Τὸ ἴδιο πέφτει κι ὁ γοριλλάνθρωπος. Αὐτὸς δὴ μὴ μὲνι κά-
τω ἀκίνητος, σάν σκοτωμένος!

Ἡ Τάταμποῦ πετιέται ἀμέ-
σως ὀρθή, τραβάει τὸ φονικό
μαχαίρι καὶ χύνεται μὲ λύσ-
σα νά σπαράξη τὸ σωτήρα
της.

— Φύγε, κακοῦργε! οὐρλι-
άζει μανιασμένα. Πέταξες τὴν
μάσκα γιὰ νά μὲ ξεγελάσης.
Ἐσύ, ὁ Ταρζάν, εἶσαι καὶ τώ-
ρα!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
— αὐτὸς ἦταν ὁ γιγαντόσω-
μος λευκὸς ποὺ κτύπησε μὲ
τὴν πέτρα τὸν Νταμπούχ—κά-
νει νά τὴν πλησιάσῃ ἀνίσυχος.
Μὰ ἡ Τάταμποῦ σηκώνει τὸ
μαχαίρι τῆς καὶ κάνει νά τὸ
κατεβάσῃ ἴσια κατὰ τὴν καρ-
διά του!...

Ὁμως σταματᾷ.... Τ' ἀγρι-
εμένα μάτια τῆς ἔχουν καρφω-
θῇ τώρα στὸ δεξιὸ στήθος τοῦ
γίγαντα. Τὸ βλέπει καθαρὸ
καὶ λευκὸ ὅπως πάντα!... Ἡ
μαυροκόκκινη πληγὴ ποὺ εἶ-
χε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα,
δὲν ὑπάρχει...

Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη
μαρμαρώνει. Γιὰ λίγες στιγ-
μὲς μένει ἀκίνητη σάν ἀγαλμα
μὲ τὸ φονικό μαχαίρι τῆς ση-
κωμένο ψηλά....

Ὁ Ταρζάν τὴν κυττάζει κα-
τάπληκτος! Τὰ μεγάλα γαλά-
ζια μάτια του μοιάζουν σάν
δυὸ μεγάλα ἐρωτηματικά.

— Γιατί θέλησες νά μὲ χτυ-
πήσης; ρωτᾷ χαμένα.

Ἡ Τάταμποῦ συνέρχεται
καὶ ξαναθαάζοντας τὸ μαχαίρι

στὴ θήκη τῆς, τὸν ρωτᾷ:

— Δὲν εἶσαι ἐσύ, λοιπόν;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν καταλαβαίνει:

— Ποιὸς; Ποιὸς δὲν εἰμαι;

Ἡ Ἑλληνίδα ξαναρωτᾷ:

— Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὴ μάσκα; Δὲν εἶσαι σὺ
λοιπόν ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἄφησε
δεμένη χθὲς στὴ σπηλιά τῆς
χαράδρας; Αὐτὸς ποὺ ἦρθε
καὶ μὲ ἄρπαξε ἀπ' ἐκεῖ, πρὶν
λίγο;

Ὁ Ταρζάν τὴν κυττάζει μὲ
συμπόνοια:

— Φαίνεται πὼς ὁ τρόμος
ποὺ δοκίμασες ἔχει σαλέψει
τὸ λογικὸ σου, τῆς λέει.

Καὶ συνεχίζει :

— Ἐγὼ δὲν εἶδα κανέναν
ἄνθρωπο μὲ μάσκα. Τὸν τρελ-
λὸ γοριλλάνθρωπο μονάχα εἶ-
δα ποὺ σὲ εἶχε ἄρπάξει στὴν
ἀγκαλιά του κ' ἔτρεχε.... Τὸν
χτύπησα γιὰ νά σὲ σώσω ἀπὸ
τὰ χέρια του!...

— Μᾶς παρακολουθοῦσες;
ρωτᾷ καχύποπτα ἡ μελαψὴ
Κόρη.

— Ὁχι. τῆς ἀποκρίνεται.
Τυχαῖα σὰς εἶδα... Ἐρχοῦνται
ἐδῶ στὸ πέτρινο θουνό. Εἶχα-
με συμφωνήσει νά συναντη-
θοῦμε καὶ σήμερα μὲ τὸν Γκα-
οῦρ. Νά ξαναψάξουμε τὴ Ζούγ-
κλα γιὰ νά σὲ βροῦμε. Ὅπως
καὶ χθὲς ποὺ τὸν κόσμο χαλά-
σαμε, μὲ δὲν μπορέσαμε νά
σὲ ἀνακαλύψουμε....

Καὶ καταλήγει:

— Ἐλα τώρα, καλὴ μου
Τάταμποῦ.... Πᾶμε στό.....

Μὰ δὲν προφθαίνει νά τελει-
ώσῃ τὰ λόγια του. Ἡ μελαψὴ

ὥς ἀναίσθητος κάτω κ' ἡ Ταταμπού λευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια του.

»Ὁμως μοῦ φέρθηκε πολὺ παράξενα!... Ἡ συντρόφισσά σου τράβηξε τότε τὸ μαχαίρι της καὶ χύθηκε νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά μου!... Τὴν τελευταία ὁμῶς στιγμή ἄλλαξε γνώμη καὶ σταμάτησε καρφώνοντας τὰ μάτια της στὰ στήθια μου. Εἶχε νομίσῃ πὼς ἤμουν ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴν μάσκα!... Καὶ ζητοῦσε νὰ ἔρῃ στὸ δεξιὸ στήθος μου τὴν πληγὴ πού εἶχε ἐκεῖνος.

»Τῆς ἐξηγήσα τότε τί εἶχε συμβῇ... Καὶ νά: Ὁ γοριλλάνθρωπος συνέρχεται ξαφνικά, πετιέται ὀρθὸς καὶ ἡ Ταταμπού πού τὸν βλέπει πρώτη, τὸ βάζει στὰ πόδια νὰ σωθῇ... Μὰ ὁ Νταμπούχ τὴν κυνηγáει καὶ γρήγορα τὴ φθάνει καὶ τὴν ξαναρπάζει στὰ χέρια του. Τώρα τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο του...

— Καὶ τὸν ἄφησες νὰ φύγῃ; ρωτᾷ με ἀγωνία ὁ Γκαούρ! Δὲν ἔκανες τίποτα γιὰ νὰ σώσῃς τὴ συντρόφισσά μου

— Φοβήθηκα, τοῦ ἐξηγεῖ ὁ

Ἡ πανώρια Ταταμπού δέχεται στὸ κεφάλι φοβερὴ γροθιά τοῦ ἀγνώστου λευκοῦ κακουργοῦ.

Τὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ σωριάζεται κάτω. . .

Ταρζάν... Φοβήθηκα νά τόν ξαναχτυπήσω. Θά μπορούσε γιά νά μ' ἐκδικηθῇ νά κάνη κακό στήν αἰχμάλωτή του!...

Καί τραβώντας ἀπό τὸ μπράτσο τὸν γιγαντώσωμο Ἕλληνα, μουρμουρίζει:

“Ἐλα τώρα... Ἄς τρέξουμε γρήγορα νά φθάσουμε τὸν γοριλλάνθρωπο!... Ὅταν εἴμαστε κ' οἱ δυὸ μαζί, θά μπορούμε νά παλαίψουμε μαζί του καί νά τὸν δαμάσουμε... Θά καταφέρουμε νά λευθερώσουμε καί νά σώσουμε τὴν Ταταμπού!...”

— Πάμε, «ἀδελφέ» μου! κἀναι με ἀνείπωτη λαχτάρα ὁ με λαψὸς γίγαντας.

Κ' οἱ δυὸ ἄνδρες ξεκινᾶνε ἀμέσως τρέχοντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχε ἀκολουθήσῃ, πρὶν λίγη ὥρα, φεύγοντας ὁ Νταμπούχ!...

Ὁ Ποκοπικό, πού στὸ μεταξὺ εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸν σβέρκο τοῦ Γκακούρ, τοὺς ἀκολουθεῖ χωρὶς κέφι καί ἐνδιαφέρον....

“Ἔτσι, γρήγορα σταματάει καί ἀλλάζοντας γνώμη, ἀναστενάζει, ἔτοιμος νά ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— “Αααααα θάαααα!.... Ποὺ εἶσαι Χουχούκα, Χουχουκάρα μου!... Μ' ἔκαψε ὁ σεβντάς σου καί τὸ ντέρτι σου!...”

Κι ἀλλάζοντας μονοπάτι, παίρνει ἄργά τὸ δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!...

Καθὼς προχωρεῖ σκαρώνει τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του

καί τὸ σιγανότραγουδάει κλαψιάρικα καί φάλτσα:

*«Χουχούκα μου πεντάμορφη
Μοιραία καὶ καπάτσα! . . .
Ἐγὼ γιὰ σένα ἔπαθα
παρδιακή . . . κλαπάτσα!»*

Τέλος σὰν φθάνει ἐκεῖ, ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαῖα τὸν ὑποδέχεται με εὐγενική ψυχρότητα:

— Καλὲ πάλι μοῦ κουβαλήθηκες ἐδῶ, ἀχαίρευτε;!

Ὁ Ποκοπικό γονατίζει πάλι μπροστά της κ' ἐνώνει τὶς ἀνοικονόμητες παλάμες του σὰν σὲ προσευχή: ε

— Χουχούκα μου! ψιθυρίζει Καί ὁ ἔρωτας ἀρχίζει νά στίβῃ τὶς γουρλωμένες ματάρες του σὰν δυό... ζουμερές λεμονόκουπες!

— Τί τρέχει; τὸν ρωτᾷ ἡ «μαύρη γόησσα», ἀδιάφορη τάχα.

Ὁ νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται ἐρωτηματικά:

— Διατὶ δὲν με ἡγαπεῖς; Διατὶ εἶσαι τόσο σκληρά;

Ἡ Χουχού τοῦ σερβίρει ἀπότομα μιὰ «σιγυρισμένη» κλωτσιὰ κι ὁ ἐρωτευμένος νᾶνος πέφτει ἀνάσκελα....

Σηκώνεται ὁμως ἀμέσως καί ξαναπαίρνοντας τὴν ἴδια γονατιστὴ στάσι, συνεχίζει ρωμαντικά:

— Διατὶ, ὦ Κόρη τῶν ὀνείρων;! Διατὶ..., ταινᾶς;

ΔΥΟ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙ- ΟΝ ΤΟΥ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

‘Ο Γκαούρ κι ο Ταρζάν πλησιάζουν τώρα στο θεόρατο δέντρο που στά ψηλά κλαδιά του φαντάζει ή καλύβια του γοριλλανθρώπου.

Κρύβονται πίσω από θάμνους και κρυφοκυττάζουν με αγωνία...

Βλέπουν την Ταταμπού πάνω στο ξυλένιο καλύβι. Και τον Νταμπούχ ξαπλωμένον κάτω, πλάι στον χοντρό κορμό του αϊωνόβιου δέντρου.

‘Ο γοριλλάνθρωπος που αγαπάει αφάνταστα τη μελαφή «Κόρη της Ζούγκλας», θέλει να τη νοιώθει κοντά του... ‘Ομως ποτέ δεν ζήτησε να της κάνει κακό. Ούτε και τώρα ακόμα που ο πόνος της καρδιάς έχει σαλέψει το λογικό του.

Αυτή τη φορά, ο άμοιρος, φαίνεται πολύ κουρασμένος. Κι ο ύπνος δεν θ’ άργήσει να κλείση τὰ χοντρά βλέφαρά του.

Οι δυο κρυμμένοι γίγαντες το καταλαβαίνουν αυτό:

— Να περιμένουμε ώσπου να κοιμηθῇ ψιθυρίζει σιγά ο Ταρζάν. ‘Υστερα θά χυθούμε, κ’ οί δυο μαζί, πάνω του: ‘Εγώ με τὸ μαχαίρι κ’ ἐσύ με τὸ ρόπαλο θά τὸν σκοτώσουμε... Νά ἡσυχάσουμε μιὰ γιὰ πάντα...

‘Ο Γκαούρ νοιώθει φρίκη ακούγοντας τὰ σκληρὰ λόγια του:

— ‘Οχι! τοῦ ἀποκρίνεται σιγά. ‘Ο Νταμπούχ ἔχει καλὴ

καρδιά!... Δὲν πρέπει νὰ κάνομε ἕνα τέτοιο ἔγκλημα! Μονάχα θὰ τὸν δέσουμε...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μάτια του χωρίς νὰ πῇ τίποτα...

Οἱ δυο γίγαντες ἐξακολουθοῦν γιὰ πολλὴ ὥρα νὰ μένουν κρυμμένοι. Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή βαρὺ ροχαλητὸ ἀκούγεται. ‘Ο γοριλλάνθρωπος ἔχει ἀποκοιμηθῇ...

‘Ο Ταρζάν πετιέται ὀρθὸς καὶ τραβάει μὲ θιάσι τὸ φονικό μαχαίρι του... Κόβει γρήγορα δυὸ χοντρά γερά χορτόσχοινα ἀπὸ τὸ πιὸ κοντινὸ τοῦ δέντρου. Δίνει τὸ ἕνα στὸν Γκαούρ, ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει πεταχθῇ κι αὐτὸς ὀρθός. Καὶ κάττι τοῦ ψιθυρίζει...

.. ‘Ο ἕνας κι ὁ ἄλλος πατῶντας τώρα στὰ δάκτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τους, πλησιάζουν τὸν κοιμισμένο... Κ’ οἱ δυο, ταυτόχρονα, χύνονται πάνω του. ‘Ο Γκαούρ τοῦ δένει μὲ τὸ χορτόσχοινο τὰ χέρια, κι ὁ Ταρζάν τὰ πόδια!

‘Ο γοριλλάνθρωπος ξυπνᾷ σχεδὸν ἀμέσως. Ὡμως εἶναι ἀργὰ γι’ αὐτόν. Βλέπει πὼς εἶναι δεμένος χειροπόδαρα κι ἀνὴμπορος πιά γιὰ ν’ ἀντιδράσῃ....

Καὶ οὐρλιάζοντας μὲ ἀφάνταστη λύσσα, πασχίζει ἀπεγνωσμένα, μὰ μάταια, νὰ σπάσῃ τὰ χοντρά -γερά χορτόσχοινα ποὺ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο!

Τρελλῇ τὴν ἀπὸ χαρὰ ἡ Ταταμπού, κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ψηλὴ καλύβια καὶ φθάνει

κάτω... 'Αγκαλιάζει τὸν ἕν, σωτήρα της καὶ τὸν φιλάει μ' εὐγνωμοσύνη στὸ μέτωπο.

— Σ' εὐχαριστῶ Γκαοῦρ! Σ, εὐχαριστῶ, ἀγαπημένε μου! 'Αμέσως γυρίζει στὸν ἄλλον σωτήρα της. Καὶ προσθέτει χωρὶς νὰ τὸν φιλήσῃ:

— Κ' ἐσένα, Ταρζάν!... Σ' εὐχαριστῶ κ' ἐσένα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρακαλεῖ τώρα τὸ φίλο του:

— Κἄνε μου μιά χάρι, Ταρζάν: Πᾶρε τὴν Ταταμποῦ καὶ πήγαινε τὴν στὸ θουνό μου!... 'Εγὼ θὰ μείνω ἐδῶ... Θὰ ἡμερέψω πρῶτα τὸν γοριλλάνθρωπο κ' ὕστερα θὰ τὸν λύσω... Δὲν πρέπει νὰ φύγουμε ὅλοι καὶ νὰ τὸν ἀφήσουμε δεμένον κι ἀνυπεράσπιστο... Θὰ τὸν σπαράξουνε τὰ πεινασμένα θηρία!...

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Ταταμποῦ ξεκινᾶνε ἀμέσως παίρνοντας κατεύθυναι πρὸς τὴν ἀνατολή. Τραβᾶνε γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό....

Στὸ δρόμο εἶναι κ' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ καὶ συλλογισμένοι.

Ἐχουν προχωρήσει ἄρκετά - σχεδὸν τὴ μισὴ ἀπόστασι - ὅταν ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ ξαφνικά:

— Ἀνησυχῶ γιὰ τὸν Γκαοῦρ! Λέει στὴ μελαψὴ Κόρη. Φοβᾶμαι πὼς ἂν λύση τὸν τρελλὸ γοριλλάνθρωπο, αὐτὸς θὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Θὰ χυθῇ πάνω του καὶ θὰ τὸν σπαράξῃ....

— Ναί!... Δὲν ἔχεις ἄδικο! ψιθυρίζει ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα

— Τράβα λοιπὸν μονάχη σου στὸ πέτρινο θουνό.... Ἐγὼ

θὰ γυρίσω κοντά του... Ἰσως νὰ χρειασθῇ τὴ βοήθειά μου!

Ἡ Ταταμποῦ ἀναστενάζει: — Ναί!... Δὲν θάπρεπε νὰ φύγουμε... Τρέξε λοιπόν... Ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἀκολουθήσω... Βρίσκομαι σὲ κακὰ χάλια: Τέσσερα μερόνυχτα ἔχω νὰ κλείσω μάτι! Ἀπὸ τὴν κατακόμβη τοῦ μονόφθαλμου Νάχρα - Ντού, θρέθηκα στὴ σπηλιά τοῦ λευκοῦ μὲ τὴ μάκα... Ὑστερα ἔπιασα στὰ χέρια τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου! Μονάχα ὁ Θεὸς ξερεῖ τί θάσανα πέρασα!...

Κι ἀμέσως, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ λευκοῦ γίγαντα, προθέτει:

— Σ' εὐχαριστῶ, Ταρζάν! Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πὼς ὁ Γκαοῦρ κ' ἐσὺ μὲ σώσατε!...

Καὶ ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη ξεκινᾷ γιὰ τὸ πέτρινο θουνό της.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει ἀντίθετη κατεύθυναι. Ἀκολουθεῖ πάλι τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ λημέρι τοῦ τρομεροῦ γοριλλάνθρωπου!...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει προχωρήσει ἄρκετά, ὅταν ξαφνικά δυνατὲς κι ἄγριες φωνὲς τοῦ Ταρζάν φθάνουν στ' αὐτιά της. Ταυτόχρονα κ' ἓνα γνώριμο ἀπαίσιο μουγγρητό:

— Μμμμ... Μμμμ!...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σταματᾷ παραξευμένη κι ἀφουγγράζεται ἀνήσυχη. Ἀπὸ

τις φωνές τώρα τοῦ Ταρζάν ξεχωρίζει μερικά λόγια:

— Γιατί κρύβεσαι δειλὲ κακοῦργε;! Βγάλε λοιπὸν τὴν μάσκα σου νὰ 'δῶ ποῖός εἶσαι.

Ἀμέσως ἀκούει ἀλόκοτους θορύβους. Βραχνές φωνές κι ἀπαίσια μουγγρητά. Κι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ξεχωρίζει πάλι τὴ δυνατὴ φωνὴ τοῦ Ταρζάν:

— Φύγε Ταταμπούουου! Εἶναι ὁ λευκὸς κακοῦργος μὲ τὴ μάσκαα!... Παλεύω καὶ χτυπιέμαι μαζί του!

Ὅμως ἡ ἀτρόμητη Κόρη εἶναι Ἑλληνίδα! Ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν καὶ τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς ἀστράφτουν παράξενα! Καὶ συλλογιέται ψιθυριστά:

— Ἕνας ἄνθρωπος κινδυνεύει τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώσῃ τὴ δική μου ζωή!... Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω!...

Καὶ στιγμὴ δὲν διστάζει: Τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι τῆς! Καὶ παρὰ τὴ φοβερὴ ἐξάντληση ποὺ νοιώθει ἀρχίζει νὰ τρέχῃ... Βιάζεται νὰ φθάσῃ στό μέρος ποὺ ἀκούστηκαν οἱ φωνές!...

Μὰ σὰν φθάνει ἐκεῖ, παραξενεύεται. Ἀπόλυτὴ ἡσυχία βασιλεύει!... Λὲς κ' ἡ περιοχὴ εἶναι ἔρημη!

Φρίκη καὶ δέος νοιώθει σὰν ψάχνει μάταια ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Τίποτα! Κανέναν δὲν θρῖσκει. Οὔτε καὶ κανέναν ἀκούγεται.. Λὲς καὶ θρῖσκεται μονάχη στό μέρος αὐτὸ πού, πρὶν λίγες στιγμές, δυὸ ἄντρες ἀλληλοσπαράζοντουσαν.

Συλλογιέται νὰ φωνάξῃ τὸν Ταρζάν, μὰ δὲν τὸ κάνει. Ξέρει πὼς οἱ φωνές τῆς θὰ προδώσουν τὸ σημεῖο ποὺ θρῖσκεται. Κι ὁ μυστηριώδης λευκὸς μὲ τὴ μάσκα, ἂν θρῖσκεται κάπου κοντὰ κρυμμένος, θὰ τῆς ἐπιτεθῇ.

Συνεχίζει ὁμως νὰ ψάχνῃ... Καὶ ξεμακρύνει ἀρκετά, χωρὶς πάλι κανένα ἀποτελεσμα.

— Θὰ γυρίσω πίσω, συλλογιέται μὲ ἀπογοήτευσί. Σίγουρα ὁ Ταρζάν θὰ ἔφυγε γιὰ νὰ σωθῇ... Κι ὁ ἄγνωστος μὲ τὴ μάσκα μπορεῖ νὰ μὲ θρῖ... Δὲ νοιώθω δυνάμεις γιὰ νὰ τὰ θάλω μαζί του!...

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, παίρνει πάλι κατεύθυνσι πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό... Περνάει ἀπὸ τὸ ἴδιο χιλιοπατημένο μονοπάτι.

... ..
Ξαφνικὰ πονεμένο ξεφωνή-
τὸ θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθια τῆς:

— Βοήθειασαα!....

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ λευκὸς γίγαντας μὲ τὴν τερατομορφὴ μάσκα χύνεται μανιασμένος πάνω στὴν ἄμοιρη Κόρη!...

Ἡ Ταταμποὺ τραβάει πάλι μὲ βιάσι τὸ μαχαίρι τῆς, μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τὸν κτυπήσῃ.

Ὁ ἄγνωστος κακοῦργος τῆς δίνει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στό κεφάλι. Κ' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σωριάζεται κάτω...

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος σκύβει τώρα πάνω τῆς. Μὰ ἡ μάσκα ποὺ σκεπάζει τὸ κεφάλι του τὸν ἐμποδίζει νὰ βλέπη

Οί θανατερές φλόγες έχουν αγκαλιάσει τώρα την ξμοιρη «Κόρη τής Ζούγκλας». Από στιγμή σέ στιγμή θά ξεψυχίση!

καλά.

Με μιά γρήγορη κίνησι τή θγάζει. Καί με γυμνό τώρα πρόσωπο, κυττάζει τήν ανάισθητη κοπέλλα.

Καί νά: Τά μάτια του αστράφτουν παράξενα καθώς μουρμουρίζει:

— Χμμ!... Πολύ ομορφη είσαι!... Όμως πρέπει νά πεθάνης!...

Ήμέσως ξαναφοράει τήν τερατόμορφη μάσκα. Καί σηκώνοντας τή νέα στά γερά του μπράτσα, ξεκινάει... Φεύγει με δῆμα γρήγορο...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ!

Ή μελαφός γίγαντας—δπως είδαμε—έμεινε κοντά στόν δεμένο Νταμπούχ!

Έτσι, όταν ό Ταρζάν κ' ή Ταταμπού φεύγουν, άρχίζει νά τοῦ μιλάη μέ καλωσύνη. Πασχίζει, όπως μπορεί νά τόν ήσυχάση. Νά τόν ήμερέψη...

Στήν άρχή ό τρελλός γοριλ λάνθρωπος οὔρλιάζει καί χτυπιέται τρομακτικά. Ζητάει μέ λύσσα καί μανία νά σπάση τά σχοινιά πού τόν δένουν... Όμως δέν τό καταφέρνει.

Όσπου στό τέλος κουράζεται

καί ησυχάζει κάπως...

‘Ο μελαψός γίγαντας όμως, θιάζεται να φύγει για να ξαναγυρίσει στη σπηλιά του και να συναντηθῇ με τὴν Ταταμπού. Είναι περίεργος να μάθῃ τίς περιπέτειες πού πέρασε στὴν κατακόμβη τοῦ Νάχρα-Ντού καὶ στὰ χέρια τοῦ ἀγνωστού λευκοῦ μετὰ τὴ μάσκα..

Μὰ ἡ μεγάλη καρδιά του δὲν θασάτει νὰ παρατήσῃ ἔτσι δεμένον κι ἀνυπεράσπιστο τὸν Νταμπούχ! “Ένας Έλληνας δὲν κάνει ποτὲ μιὰ τέτοια ἀνανδρία!....

“Έτσι, λύνει πρῶτα τὰ πό-

δια κ’ ὅστερα τὰ χέρια τοῦ γοριλλανθρώπου...

‘Ο Νταμπούχ πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ τὸ τρελλὸ πρόσωπό του παίρνει, ἀκόμα πιὸ ἀγρία ἑκφρασί!

Τρίζει ἀπαίσια τὰ δόντια του καὶ θγάζοντας ἓνα τρομακτικὸ μουγγριτό, χύνεται στὸν Γκαούρ. Μὲ νύχια καὶ μετὰ δόντια ζητάει νὰ τὸν σπαράξῃ!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας κάνει μιὰ γρήγορη κίνησι γιὰ νὰ φύγῃ, μὰ δὲν προφθαίνει.. ‘Ο τρελλὸς γοριλλανθρωπος μ’ ἓνα πήδημα θρίσκειται κοντὰ του. Τὸν ἀρπάζει στὶς τερά-

‘Η πανώρια Έλληνίδα κάνει ἓνα ἀπότομο καὶ δυνατὸ τίναγμα τοῦ ποδαριοῦ της. Καὶ τὸ «Τέρας τῆς Ζεύγλας» πού δέχεται τὴν κλωτσιά, γκρεμοσακίζεται στὸ βάραθρο.

στιες χεροῦκλες του καὶ μὲ μεγάλη εὐκολία τὸν σηκώνει ψηλά. Καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μετ' ἀφάνταστη δύναμι καὶ ὀρμή!...

Ὁ γιγαντώσωμος Ἕλληνας τινάζεται στὸν ἀέρα καὶ διαγράφοντας καμπύλη, πέφτει πολλὰ βήματα μακριά! Ἡ δύναμι τοῦ τρελλοῦ Νταμπούχ εἶναι τρομακτική!...

— Ταταμπούου!... Ταταμπούου! οὐρλιάζει. Κι' ἀμέσως ξαναχύνεται γιὰ ν' ἀρπάξη πάλι στὰ θανατερά του χέρια τὸν μελαψὸ γίγαντα!

..Ὁ Γκαοὺρ ὅμως ἔχει προφθάσει νὰ σηκωθῇ. Μοιάζει κι αὐτὸς τώρα σὰν μανιασμένο θηρίο! Ὁ τρομακτικὸς κίνδυνος ποὺ ἀντιμετωπίζει, τοῦ δίνει ὑπεράνθρωπο, τρελλὸ θάρρος!...

Καὶ νά: Ὁ γοριλλάνθρωπος, τρέχοντας τώρα πρὸς τὸ μέρος του, τὸν πλησιάζει μετ' ἀκράτητη ὀρμή!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμηλώνει τὸ κεφάλι του σὰν βούβαλος ποὺ πρόκειται νὰ ἐπιτεθῇ! Κι' ἐκείνοντες ἕνα ἀπὸ τομο πῆλ' ἡμα, τινάζεται μπροστὰ καὶ δίνει μιὰ τρομακτικὴ κουτουλιά στὸ πρόσωπο τοῦ Νταμπούχ! Τὰ ρουθούνια καὶ τὰ δόντια του ματώνουν ἐπικίνδυνα!...

Τὸ ἀνθρωπόμορφο θηρίο ζαλίζεται καὶ γονατίζει γιὰ νὰ μὴ σκαστῇ κάτω... Θαρρεῖ πῶς τὰ δέντρα, γύρω του, ἔχουν στήθει τρελλὸ χορὸ!...

Ὁ ἀδάσματος Γκαοὺρ ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμή. Καὶ

τὸ βάζει στὰ πόδια, τρέχοντας νὰ σωθῇ... Ἄν ἦταν ἄλλος, θὰ μπορούσε ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ κάτω μιὰ βαρεὶά πέτρα καὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ θανατερά στὸ κεφάλι. Ἔτσι ὅπως εἶδαμε νὰ κάνει κι ὁ Ταρζάν!...

Ὁ Νταμπούχ νοιώθει τώρα, ψηλὰ στὸ μετωπὸ του μιὰ φοβερὴ πληγὴ ἀπὸ τὴν κουτουλιά τοῦ Γκαοὺρ. Κ' ἀπὸ τὴν πληγὴ αὕτη τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ποὺ τοῦ βάφει ὀλόκληρο τὸ πρόσωπο. Ποῦ βουρκώνει τὰ μάτια του καὶ τὸν κάνει νὰ μὴ βλέπῃ...

Στὸ μετὰξὺ ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος συνέχεται. Σκουπίζει μετ' ἐκείνην τὴν παλάμη του τὰ μάτια καὶ φτύνει τὰ αἷματά ποὺ γεμίζουν τὸ στόμα του.

Μὰ τώρα ἔχει μανιάσει ἀκόμα περισσότερο!... Πετιέται ὀρθὸς καὶ βλέποντας τὸν Γκαοὺρ νὰ ξεμακραίνει, χύνεται πίσω του οὐρλιάζοντας τρομακτικά.

Κ' ἕνα φοβερὸ κυνηγητὸ ἀρχίζει μέσα στὶς πυκνὲς φυλλώσιες καὶ στὰ ξέφωτα τῆς ἄγριας Ζούγκλας.

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τὸν Νταμπούχ νὰ κυνηγᾷ τὸν μελαψὸ γίγαντα. Κι' ἂς πεταχτοῦμε μετ' αὐτὸν πρὸς τὴν φαντασίαν μας κοντὰ στὸ «Τέρας τῆς Ζούγκλας».

Ὁ μυστηριώδης λευκὸς μετ' ἐκείνην τρομακτικὴν μάσκα, ὅπως εἶδαμε, κρατᾷ ἀναίσθητη

ὅτ' αἰδιδρένια μπράτσα του τὴν Ταταμπού καὶ τρέχει!...

Ὡσπου τέλος, φθάνει κάποτε στὴ γνωστή μας χαράδρα. Ἐκεῖ πού εἶχε κατεβάσει τὴν ἄμοιρη. Κόρη καὶ τὴν πρώτη φορά!...

Καὶ νά: Αὐτὴ τὴ φορά δὲν τὴ φέρνει στὴν κρυφὴ σπηλιά. Μὰ κάπου ἐκεῖ στὴ χαράδρα θρίσκεται μιὰ ὀρθὴ σκαλισμένη ξύλινη κολώνα. Πάνω-πάνω στὴν κορυφὴ τῆς φαντάζει μιὰ κάτασπρη νεκροκεφαλὴ!...

Ὁ ἄγνωστος κακοῦργος σταματᾷ ἐμπροσθὰ στὴν κολώνα καὶ δένει πάνω σ' αὐτὴν τὸ ἄμοιρο θῦμα του! Μὲ τὰ χέρια πίσω...

Ἡ πανώρια Ταταμπού, σιγά-σιγά, ἀρχίζει τὴν νῦν συνέρχεται. Ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς. Καὶ κυττάζει μὲ φρίκη καὶ δέος τὸν κακοῦργο!...

Εἶναι ὁ ἴδιος γιγαντόσωμος λευκὸς ἄνδρας... Τὸ κεφάλι του σκεπάζεται ἡ ἴδια τερατομορφὴ μάσκα μὲ τὰ κέρατα!.. Στὸ δεξιὸ του στήθος φαντάζει ἡ ἴδια μαυροκόκκινη πληγὴ, σὰν ἀπὸ μαχαίρι!... Στὸ λαίμωμό του κρέμεται τὸ ἴδιο μικροσκοπικὸ κρανίον! Καὶ στὴ μέση του—κρεμασμένα ἀπὸ τὴ ζώνη—τὰ δυὸ μεγάλα ἀνθρώπινα κόκκαλα!...

—Κακοῦργε! τοῦ φωνάζει ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα. Τί ζητᾷς λοιπὸν ἀπὸ μένα; Γιατί δὲν μὲ σκοτώνεις νὰ ἡσυχάσῃς μὲ κ' οἱ δύο;!

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, μὲ τὴν ἴδια θραχὴν κι ἀπαί-

δια φωνὴν του, τῆς ἀποκρίνεται:

— Μὴ θιάζεσ'·, ὁμορφοῦλα μου!... Θὰ σὲ κάψω ζωντανή!

— Τέρας τῆς Ζούγκλας! μουγγρίζει τὴν Ταταμπού. Γιατί ἐξακολουθεῖς νὰ κρύβεσαι; Βγάλε τὴ μάσκα σου νὰ σὲ φτύσω στὸ πρόσωπο!..

Ὁ λευκὸς κακοῦργος δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Τρίβει δμως γρήγορα δυὸ γυαλοστερεές πέτρες πάνω σὲ ξερά φύλλα καὶ φρύγανα. Καὶ θιάζει φωτιά στοὺς πυκνοὺς ἐξέμνους ποὺ θρίσκονται γύρω στὴν κολώνα μὲ τὴ νεκροκεφαλὴ!...

Ἡ φωτιά θερμεύει σύντομα ἀγκαλιάζοντας τὴν αἵμαργα τὴν ἄγρια αὐτὴ θύελλα. Κ' οἱ φλόγες κ' οἱ καπνοὶ ζυγνύουν τὴν πανώρια Κόρη!...

Ὁ ἀπαίσιος ἄγνωστος ἄντρας τραθεῖ τὸ μαχαίρι του καὶ μουγγρίζει θραχνά:

— Ἄν δεχτῆς νὰ γίνῃς συντρόφισσά μου: θὰ κόψω τὰ σχοινιά! Δὲν θ' ἀφήσω νὰ σὲ σπαράξουν οἱ φλόγες!

Ὡμως τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἄερας σπρώχνει ἀπὸτομα ἕνα πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ κατὰ πάνω τους...

Ὁ γιγαντόσωμος λευκὸς παίρνει ἄθελά του ἀνάσα. Καὶ νοιώθοντας νὰ πνίγεται, ξεσπάει σ' ἕναν δυνατὸ βῆχα...

Ἡ Ταταμπού τὸν ἀκούει γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ξαφνικὰ ἀρχίζει νὰ φωνάξῃ σὰν τρελή:

— Ὁ Ταρζάν!... Ὁ Ταρζάν εἶσαι κακοῦργε!... Ὁ θῆρας σὲ πρόδωσε! Γύρῃς τὴ φωνή

σου!...

Ταυτόχρονα σχεδόν άντηχεί, κάπου εκεί κοντά, ή τρομερή κραυγή του Γκαούρ:

— 'Οούουουου!... 'Οούουου!

Και σέ άρκετή άπόσταση τό ούρλιαχτό του τρελλού γοριλ-λάνθρωπου!

'Ο Νταμπούχ κυνηγάει ά-κόμα τόν μελαφό γίγαντα... Αύτός όμως έχει άκούσει τίς φωνές τής Τάταμπού. "Έχει δεί και τούς καπνούς άπ' τή φωτιά. Και τρέχει άλαφιασμέ-νος πρός τά εκεί...

'Ο λευκός μέ τή μάσκα φαί-νεται πολύ άνήσυχος και φο-βισμένος τώρα. Και παρατών-τας άμέσως τή δεμένη Κόρη στίς φλόγες πού τήν έχουν φθάσει κι όλας, τό θάζει στά πόδια νά σωθή!...

Δέν περνάνε λίγες στιγμές κι ό Γκαούρ φθάνει στήν κο-λωνα και σταματάει μπρο-στά στήν άγαπημένη του. 'Η φωτιά έχει άρχίσει νά τσου-ρουφλίζει τά κατάμαυρα κυ-ματιστά μαλλιά της...

'Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας λύνει, άφάνταστα γρήγορα, τά χορτόσχοινα πού τήν κρα-τάνε δεμένη στήν τραγική αυ-τή κολωνα!...

— Πάμε, τής λέει, λαχανια-σμένος! 'Ο τρελλός Νταμπούχ μέ κυνηγάει! Σέ λίγο θά φθά-σει έδω!...

Μά τήν ίδια στιγμή φθάνει στ' αυτιά τους ένα σπαρακτι-κό βογγιτό του γοριλλάνθρω-που. Και ό βαρύς γδοϋπος του κορμιού του πού σωριάζεται κάτω!...

Ίί είχε συμβή;

'Ο άγνωστος μέ τή μάσκα—όπως είδαμε τό είχε θάλει στά πόδια για νά σωθή... Μά καθώς έτρεχε, τυφλωμένος άπ' τόν τρόμο του, πέφτει τυ-χαία πάνω στόν τρελλό Ντα-μπούχ... Κ' εκείνος χύνεται νά τόν κάτασπαράξη...

"Ομως ό μυστηριώδης λευ-κός προφθαίνει και τραβάει τό μαχαίρι του... Και τού δί-νει μέ αυτό, ένα τρομακτικό κτύπημα στά στήθεια!...

'Ο γοριλλάνθρωπος θγάζει τό σπαρακτικό βογγιτό πού άκούστηκε και σωριάζεται θα-ρύς κάτω!

'Η Τάταμπού πού έχει σωθή τώρα άπό τίς φλόγες λέει γρή-γορα στό σύντροφό της:

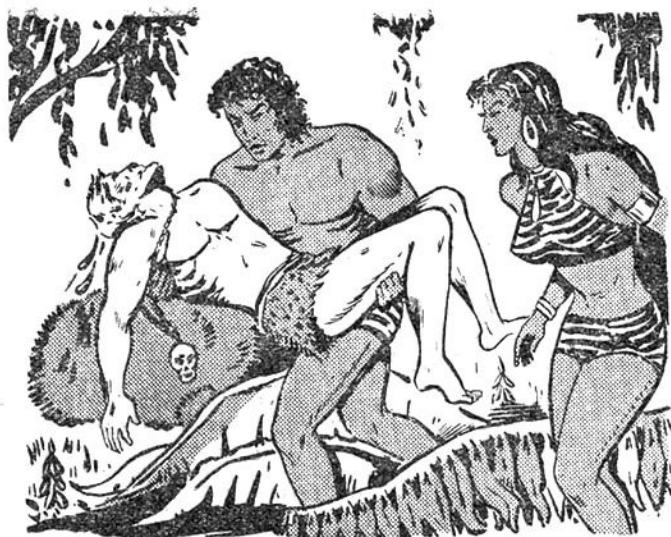
— 'Ο Ταρζάν!... 'Ο Ταρζάν μέ τή μάσκα θά χτύπησε τό γοριλλάνθρωπο!... "Ελα, τρέ-ξε νά τόν σώσουμε... Κ' οι δυο νέοι ξεκινάνε άμέ-σως τρέχοντας... Φθάνουν γρή-γορα στό σημείο πού άκού-στηκε τό βογγιτό και θρί-σκουν άναίσθητο κάτω τόν Νταμπούχ...

Ψηλά στό στήθος του φαν-τάζει μιá πληγή. Και τό αί-μα τρέχει ποτάμι!...

'Ο γιγαντόσωμος λευκός μέ τήν τρομακτική μάσκα έ-χει έξαφανιστή....

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑ-ΣΚΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΑΡΖΑΝ;

'Ο μελαφός γίγαντας έξηγεί γει στή άγαπημένη συντρόφισ-σά του:

**‘Αφάνταστα θλιμμένος ὁ μελαψὸς γίγαντας προχωρεῖ κρα-
τῶντας στὰ χέρια του τὸ παραμορφωμένο - ἀπὸ τὴν πτώσι
στὸ βάραθρο - πτώμα τοῦ Ταρζάν.**

— ‘Ο γοριλλάνθρωπος κυ-
νηγοῦσε νὰ μὲ σπαράξῃ! Εἴ-
ναι θαῦμα πῶς κατάφερα νὰ
σωθῶ ἀπὸ τὰ χέρια του. Τί θὰ
κάνουμε, λοιπόν, τώρα; ‘Αν
τὸν ἀφήσουμε· ἐδῶ, σίγουρα θὰ
πέθανε ἀπὸ τὴ θανατερὴ πλη-
γὴ τοῦ στήθους του. Πρέπει
νὰ τὸν φέρω στὴ σπηλιά τῆς
γιάτρισσας Χούλχας.... Βοή-
θησέ με νὰ τὸν σηκώσω...

‘Ο Γκαουρ ἀνασηκώνει τὸν
τεράστιο κι ἀναίσθητο Ντα-
μπούχ! Κ’ ἡ μελαψὴ ‘Ελληνί-
δα βοηθάει ὅσο μπορεῖ γιὰ
νὰ τὸν φορτωθῇ στὴ ράχι του!

‘Αμέσως ἀρχίζει νὰ προχω-
ρῇ ἀργά, μοιάζοντας μὲ νᾶνο
πού σηκώνει γίγαντα!...

‘Η Ταταμπού, σφίγγοντας
πάντα τὴ λαβὴ τοῦ μαχαριου-
τῆς, θαδίζει πλάι τους. ‘Ετοι-
μὴ νὰ ἐπιτεθῇ σὲ θεριὰ κι ἀν-
θρώπους γιὰ νὰ τοὺς προστα-
τέψῃ!...

Στὸ δρόμο ἐξηγεῖ μὲ κάθε
λεπτομέρεια, στὸ σύντροφό
της ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ. Καὶ
τελειώνει μὲ αὐτὰ τὰ λόγια
πού θγαίνουν ἀπὸ τὰ χεῖλια
τῆς μὲ μεγάλη πεποίθησι:

— ‘Ο μυστηριώδης λευκὸς

μέ τη μάσκα είναι ὁ Ταρζάν!... Ναί, ὁ Ταρζάν!... Αὐτοὶ εἶναι ὁ κακοῦργος ποὺ ζητοῦσε, πρὶν λίγο, νὰ με κάψῃ ζωντανή!...

— Πῶς μπορεῖς νὰ εἶσαι τόσο βέβαια, ρωτᾷ ὁ Γκαούρ, ἀγκοιμαχώντας ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ θάρος ποὺ σηκώνει. Μήπως ἐβγάλε τὴ μάσκα κι ἀντίκρυσε τὸ πρόσωπό του;

— "Ὁχι!... Μὰ τὸν ἄκουσα νὰ πνίγεται στὸ θήχα!... Τὴ φωνή του κατάφερνε νὰ τὴν κάνῃ θραχνή κι ἀγνώριστη! Μὰ στὸ θήχα δὲν μπόρεσε νὰ ὑποκριθῇ. Καὶ τὸν ἀναγνώρισα! Ἀμέτρητες φορές ἔχω ἀκούσει τὸν Ταρζάν νὰ θήχῃ!... Αὐτὸς ἦτανε, σοῦ λέω! Αὐτός!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μουρμουρίζει καθὼς προχωρεῖ:

— Ὁ Ταρζάν εἶναι δυὸ φορές ἀδελφός μου! Εἶναι ἀδύναχτο νὰ θέλῃ τὸ κακὸ μας!... Λάθος ἔκανες... Πολλοὶ ἄνθρωποι θήχουν τὸ ἴδιο!...

— "Ὁχι, ἐπιμένει ἡ Ταταμπού! Ὁ κακοῦργος μετὴ τὴ μάσκα εἶναι ὁ Ταρζάν! Καὶ μόνον ὁ Ταρζάν!... Καταλαβαίνει;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας τὴν ξαναρωτᾷ τώρα:

— Πρόσεξες ἂν εἶχε τὴν ἴδια μαυροκόκκινη πληγὴ στὸ στήθος του;

Ἡ πανώρια κοπέλλα ἀργεῖ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ.

— Ναί, ψιθυρίζει τέλος.

Ὁ Γκαούρ τὴν ἀποστομώνει!

— Τότε εἶναι κάποιος ἄλλος

Γιατὶ ὁ Ταρζάν δὲν ἔχει τέτοια πληγὴ! Τὰ στήθεια του εἶναι καθαρὰ. Τὰ εἶδες κ' ἐσύ!

Ἡ Ταταμπού δὲν ἀποκρίνεται. Προχωρεῖ θαθεῖα συλλογισμένη.

Βρίσκει πῶς ὁ σύντροφός της ἔχει δίκιο: "Ἄν ὁ Ταρζάν ἦταν ὁ ἀγνώστος μετὴ τὴ μάσκα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸ ἴδιο σημάδι!...

Κ' οἱ δυὸ νέοι συνεχίζουν ἀμίλητοι τώρα τὴν πορεία τους...

Ξαφνικά, σὲ λίγο, ἡ πανώρια Κόρη ξεφωνίζει:

— "Ὁχι!... Κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μου: Ὁ κακοῦργος μετὴ τὴ μάσκα εἶναι ὁ Ταρζάν! Ὁ Ταρζάααν!

.....
Ἐχουν φθάσει τώρα στὰ μισὰ τοῦ δρόμου πρὸς τὴ σπηλιά τῆς μάγισσας.

Ὁ Γκαούρ παρατάει κάτω τὸν ἀναίσθητο γοριλλάνθρωπο. Ἐχει ἀφάνταστα κουρασθῇ καὶ πρέπει νὰ ξεποστᾷ λίγο...

Ἡ Ταταμπού κάθεται κι αὐτὴ τὴ πλατὶ του.

— Νά, τοῦ λέει. Κάπου ἐδῶ ἄκουσα τίς φωνές τοῦ Ταρζάν ποὺ τάχα πάλευε καὶ χτυπιόταν μετὴ τὸν λευκὸ κακοῦργο... Γύρισα ἀμέσως πίσω, τρέχοντας νὰ τὸν βοηθήσω... Πουθενὰ ὅμως δὲν τὸν βρῆκα!... Σίγουρα θάχε κάπου κρυφθῇ... Γὰρ νὰ βρῇ τὸν καιρὸ νὰ ξαναφορέσῃ τὴν τρομακτικὴ μάσκα νὰ κρεμάσῃ στὸ λαιμὸ του τὴ νεκροκεφαλὴ καὶ νὰ

δέση στη ζώνη του τὰ δυὸ κόκ καλα... .

»Καὶ σὲ λίγο νάτον: Ξαναπαρουσιάζεται μπροστά μου καὶ μέ χτυπάει στὸ κεφάλι... . Ἀπὸ τότε δὲν θυμᾶμαι πιά τίποτα... . Ὅταν συνήλθα, ἤμουν δεμένη στὴν κολώνα, ὅπως μὲ βοῆκες!... .

Ὅλα τὰ βρίσκω σωστά καὶ λογικά, μουρμουρίζει ὁ Γκαοὺρ συλλογισμένος. Μόνο ἡ πληγή!... . Αὐτὴ ἡ πληγὴ τοῦ στήθους μερδεύει ὅλη τὴν ὑπόθεσι!... .

Νὰ θυμῶς ποὺ τὴν ἴδια στιγμή, ἀνθρώπινο πνευμένο θογγητὸ φθάνει στ' αὐτιά τους.

— Ὡωωχχ!... . Ὡωωχχ!..

Ὁ Γκαοὺρ πετιέται ὀρθός:

— Κάποιος ἀνθρώπος ὑποφέρει, ψιθυρίζει χαμένα.

Προχωρεῖ ἀνήσυχος ἐνῶ ἡ Ταταμποὺ τραβάει τὸ μαχαίρι της καὶ τὸν ἀκολουθεῖ... .

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διὰ πλάτα ἀπὸ τὴν κατάπληξι:

Ἕνας γιγαντόσωμος λευκὸς ἄνδρας βρίσκεται δεμένος κάτω. Στὸ στήθος του φαντάζει μιὰ μαυροκόκκινη πληγὴ!

— Σῶστε με, ἀδελφία μου! Σῶστε με, ψιθυρίζει ξεψυχησμένα.

Εἶναι ὁ Ταρζάν! Ὁ δοξασιένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!

Τὸ πρόσωπο τῆς μελαψῆς Κόρης παίρνει τώρα ἄγρια ἔκφρασι.

— Κακοῦργε Ταρζάν! Εξφωνίζει μὲ λύσσα. Ἐβγαλες τὴ μάσκα καὶ τὰ κόκκαλα καὶ

πάλι θέλεις νὰ μᾶς ξεγελάσης. Ὅμως ἡ πληγὴ στὰ στήθεια σου σὲ προδίνει. Ἐσὺ εἶσαι τὸ Τέρας τῆς Ζούγκλας! Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄγνωστος λευκὸς κακοῦργος!

Καὶ μανιασμένη γονατίζει ἀμέσως μπροστά του. Σηκώνει τὸ φονικὸ μαχαίρι της γιὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ!

Ὁ Γκαοὺρ κάνει μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι καὶ τῆς ὀρπάζει τὸ χέρι. Τὴ συγκρατεῖ:

— Μὴ! φωνάζει δυνατά. Κι ἀμέσως τὴ ρωτάει:

— Ὁ ἄγνωστος κακοῦργος μὲ τὴ μάσκα ποὺ εἶχε τὴν πληγὴ;

— Κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ στήθος του, μουρμουρίζει ἡ νέα. Καὶ ταυτόχρονα ρίγνει μιὰ ματιά στὰ στήθεια τοῦ Ταρζάν.

Ἀλλοίμονο!... . Τὸ ξαναμένο πρόσωπό της γίνεται ἀμέσως κίτρινο. Σὰν πρόσωπο νεκρῆς.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει τὴν πληγὴ, ὄχι στὸ δεξί, μὰ στὸ ἀριστερό του στήθος.

Ἡ Ταταμποὺ καταλαβαίνει τὸ τραγικὸ λάθος της. Λίγο ἔλλειψε νὰ κάνῃ ἕνα τόσο ἄδικο φονικὸ!... .

Ἔτσι μὲ τὸ ἴδιο μαχαίρι κόβει τώρα τὰ χοστόσθονα καὶ λευθερώνει τὸν Ταρζάν. Ὑστερα τοῦ λείει μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Συχώρεσέ με!... . Ἀδικα πίστεψα πὼς ἐσὺ εἶσαι τὸ ἀπαίσιο Τέρας τῆς Ζούγκλας!

‘Ο φοβερός κακούργος με τη μάσκα!... Συχώρεσέ με καλέ μου Ταρζάν!...

‘Ο λευκός γίγαντας σηκώνεται άργά. ‘Η πληγή του στήθους του δέν είναι βαρεία.

— Πώς βρέθηκες έδω; ρωτάει ό Γκαούρ.

‘Εκείνος του έξηγει:

— Κάπου έδω κοντά είχαμε χωρίσει με την Ταταμπού. ‘Εγώ πήρα τό μονοπάτι για νά γυρίσω στό δέντρο του γοριλλάνθρωπου. Φαντάσθηκα πως θά κινδύνευες κ’ ήθελα νά σε βοηθήσω!

»Ξαφνικά όμως παρουσιάζεσαι μπροστά μου ό λευκός με τη μάσκα! Καί χύνεται με τό μαχαίρι του νά με σπαράξει!

»Φωνάζω τότε στην Ταταμπού νά φύγει για νά μήν ξαναπέση στά χέρια του. Κ’ ύστερα αρχίζω νά παλεύω καί νά χτυπιέμαι μαζί του... ‘Ετσι σε μία στιγμή καταφέρνει νά με πληγώσει κοντά στην καρδιά!

»Τό αίμα πού τρέχει σάν βρούσι, με κάνει νά σαστίσω... Κι ό κακούργος βρίσκοντας την ευκαιρία άρπάζει μία πέτρα καί με χτυπάει στό κεφάλι...

»Αμέσως, νοιώθω τ’ά μάτια μου νά σκοτεινιάζουν καί σωριάζομαι κάτω!... ‘Άλλο τίποτα δέν θυγάμαι... Σάν ξαναβρήκα τις αίσθήσεις μου, βρέθηκα δεμένος έδω, όπως με είδατε!...

‘Η Ταταμπού έχει μία άπορία:

— ‘Εγώ σάν άκουσα τις φω

νές σου, έτρεξα νά σε βοηθήσω!... ‘Εφθασα λοιπόν έδω κ’ έψαξα βήμα προς βήμα όλόκληρη την περιοχή. Πώς δέν σε βρήκα πουθενά;

‘Ο Ταρζάν μурμουρίζει κομπιάζοντας:

— Ποιός ξέρει... ‘Η Ζούγκλα είναι πολύ πυκνή! Μπορεί νά μήν πέρασες άπ’ αυτό έδω τό σημείο πού βρίσκόμεν άναισθητος!

‘Ο Γκαούρ δίνει τέλος σ’ αύτή τη συζήτηση:

— Τό Τέρας της Ζούγκλας χτύπησε τόν γοριλλάνθρωπο, λέει στόν Ταρζάν. Βοήθησέ με νά τόν πάμε ως τη σπηλιά της Χούλχας.

‘Ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας κατασουφιάζει:

— Δέν έχω κουράγιο, μурμουρίζει. Πρέπει να γυρίσω στη σπηλιά μου νά φροντίσω την πληγή...

— ‘Ας είναι! του κάνει ό με λάψος γίγαντας. Θά τόν πάω μονάχος μου... Είναι εγκλημα νά τόν αφήσω νά πεθάνη..

‘Ο Ταρζάν κ’ ή Ταταμπού βοηθάνε νά τόν φορτωθή πάλι.

‘Ο Γκαούρ λέει τώρα στη συντροφισσά του:

— Θά τόν πάω μονάχος, Ταταμπού... ‘Εσύ γύρισε στό βουνό μας. Σε λίγο θάρθω κ’ έγώ!...

‘Ετσι χωρίζουν... ‘Ο γιγαντόςωμος ‘Ελληνας παίρνει τό μονοπάτι πού θά τόν βγάλη στη σπηλιά της γιάτρισσας... ‘Ο Ταρζάν τραβάει για τό λημέρι του... Κ’ ή πανώρια με λαπή Κόρη για τό θεόρατο πέ

τρινό βουνό.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ "Η ΦΑΝΤΑΣΜΑ

‘Η Ταταμπού προχωρεί σφίγγοντας — έτοιμη πάντα — τη λαβή του μαχαριού της.

“Όμως σ’ ένα μικρό ξέφωτο σταματάει. Είναι γεμάτο από πολύχρωμα και μυρωμένα λουλούδια.

‘Η πανώρια κοπέλλα σταματάει κι αρχίζει νά μαζεύει απ’ αυτά. Τά λουλούδια είναι ή μεγάλη αδυναμία της.

“Έτσι, καθυστερεί βέβαια λίγο, μά φτιάχνει ένα μεγάλο κι όμορφο μπουκέτο!

Χαρούμενη τώρα, συνεχίζει το δρόμο της, ώσπου φθάνει στους πρόποδες του πέτρινου βουνού.

‘Ετοιμάζεται ν’ αρχίσει νά σκαρφαλώνη!

Την ίδια στιγμή τὰ μάτια της στρογγυλεύουν από τρόμο και φρίκη! Κ’ ένα άπεγνωσμένο ξεφωνητό θγαίνει απ’ τὰ στήθεια της.

Πίσω από κάποιο βράχο παρμονεύει ό κακοϋργος λευκός με την τρομακτική μάσκα! Ξεπετιέται σάν κολασμένος βρυκόλακας μπροστά της και για λίγες στιγμές μένει ακίνητος, σφίγγοντας στή δεξιά παλάμη, τη λαβή του μαχαριού του.

‘Η άμοιρη Ταταμπού έχει μαρμαρώσει! ‘Αρχίζει νά πιστεύη πώς τό Τέρας της Ζούγκλας δέν είναι ζωντανός άνθρωπος! Πώς είναι στοιχειό, βρυκόλακας, φάντασμα!..

— Πάλι έσύ μπροστά μου!

ψιθυρίζει χαμένα!

Καί κυττάζει τόν άγνωστο λευκό με φρίκη και άγωνία. Κάτω από τό δεξιό στήθος του φαντάζει ή γνώριμη μαυροκόκκινη πληγή.

‘Η μελαψή Κόρη συλλογιέται:

— “Αν αυτός ό κακοϋργος με τη μάσκα ήταν ό Ταρζάν, έπρεπε νά είχε την πληγή στο άριστερό μέρος... “Αν πάλι ό Ταρζάν ήταν ό κακοϋργος με τη μάσκα, θάπρεπε ή πληγή του νά βρίσκεται δεξιά...!

‘Η άμοιρη έχει σαστίσει. Δέν καταλαβαίνει πιά τίποτα. Θαρρεί πώς θά τρελλαθῇ μ’ αυτό τό άνεξήγητο μυστήριο!

“Όμως ό άγνωστος λευκός πού στέκει αντίκρυ της άνοίγει τό στόμα του. Καί με θραχνή κι όλόκοτη φωνή της λέει:

— Είμαι τό Στοιχειό της Ζούγκλας!... ‘Εσύ κι ό Γκαοϋρ πρέπει νά φύγετε άμέσως από την περιοχή μου!.. ‘Αλλοιώς φρικτός θάνατος περιμένει καί τούς δυό σας!...!

Καί με άφάνταστη λύσσα χύνεται πάλι πάνω της!..

Τρελλή από τρόμο ή Ταταμπού πετάει τὰ λουλούδια πού είχε μαζέψει κι αρχίζει νά σκαρφαλώνη στά βράχια ξεφωνίζοντας σάν τρελλή:

— Βοήθειασαα!... Βοήθειασαα!...!

‘Ο άγνωστος κακοϋργος με τη μάσκα την κυνηγάει, σκαρφαλώνοντας κι αυτός πίσω της!...!

Καί τό τραγικό κυνηγητό συνεχίζεται για πολλή ώρα!

‘Η Ταταμπού πλησιάζει τώρα στη θεόρατη κορφή του πέτρινου βουνού. Κι ο μυστηριώδης λευκός άνδρας κοντεύει νά την φθάση!... Βρίσκεται λίγο παρακάτω απ’ αυτήν...

Και νά: Τή στιγμή αυτή απλώνει τὸ χέρι του γιά νά τήν άρπάξη. Δέν προφθαίνει όμως. Γιατί ή άμοιρη Κόρη, ζητώντας νά του ξεφύγη, τινάζει με δύναμι τὸ πόδι της.

‘Αλλοίμονο!... Με τήν κλωτσιά της Ταταμπού ὁ άγνωστος με τή μάσκα χάνει τήν ίσορροπία του. Βγάζει ένα τρομαγμένο ξεφωνητό και γκρεμοτσακίζεται στο τρομακτικό θάραθρο που χάσκει από κάτω!...

‘Η μελαψή Κόρη σταματάει, γυρίζει τὸ κεφάλι της και παρακολουθεí με φρίκη και άγωγία τήν πτώσι του. ‘Ο κακούργος κτυπιέται με άφάνταστη όρμη από θάραχο σέ βράχο... ώσπου τέλος σωριάζεται κάτω στο χῶμα με βαρύ γδούπο!

‘Η Ταταμπού ψιθυρίζει με δέος:

— Σκοτώθηκε!...

Και με τήν απόγνωσι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της αρχίζει άμέσως νά κατεβαίνει τὰ βράχια...

“Έτσι φθάνει σέ λίγο κάτω

Τὸ κορμί του άγνωστου είναι κατακομματισμένο. ‘Η μάσκα του έχει ξεφύγει, μὰ τὸ πρόσωπο και τὸ κεφάλι του έχουν καταντήσει μιὰ άμορφη μάζα από σάρκες και κόκκαλα!...

‘Η μελαψή ‘Ελληνίδα νομί-

ζει πὼς άναγνωρίζει τὰ χαρακτηριστικά του. Κ’ ένῶ τὰ άμορφα μαυροπράσινα μάτια της θουρκώνουν, ψιθυρίζει:

— Ναί!.. ‘Ο Ταρζάν είναι! ‘Ο Ταρζάν!...

.. ‘Αμέσως ρίχνει μιὰ έξεταστική ματιά στο μαχαίρι που κρέμεται στη ζώνη του. Τὸ άναγνωρίζει εύκολα: Είναι τὸ μαχαίρι του “Αρχοντα της Ζούγκλας!...

Τέλος, αρχίζει σαν τρελλή νά μιλή στο νεκρό:

— “Αμοιρε Ταρζάν!... Αυτό τὸ άδοξο τέλος ήταν γραφτό σου νά έχεις!... Πάντοτε μισούσες τὸν Γκαούρ κ’ έμένα!... Κι όμως έμεις ποτέ δέν ζητήσαμε νά σου κάνουμε κακό! Ποτέ δέν θελήσαμε νά σέ θλάψουμε.

Κι άμέσως, ξαναμαζεύοντας τὰ πολύχρωμα έωτικά λουλούδια που πριν λίγο είχε πετάξει τὰ σκορπίζει πάνω στο παραμορφωμένο πτώμα του “Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ξαφνικά γνώριμα θήματα ακούγονται νά πλησιάζουν.

Είναι ὁ υπέροχος “Ελληνας Γκαούρ. Γυρίζει κατάκοπος από τή σπηλιά της Χούλχας που είχε μεταφέρει, φορτωμένο στη ράχι του, τὸν τεράστιο γοριλλάνθρωπο!

‘Η Ταταμπού δείχνει στὸν άγαπημένο της τὸ πτώμα:

— Είναι ὁ Ταρζάν, τοῦ λέει. Αὐτὸς ήταν ὁ άγνωστος κακούργος με τή μάσκα! Μὲ κυνηγούσε στα θάραχια..

Και τοῦ ἐξηγεί, με δυὸ λόγια, πὼς είχε συμβῆ τὸ κακό...

Κίτρινος σάν τὸ φλουρί ὁ μελαψὸς γίγαντας κυττάζει μὲ φρίκη καὶ δέος τὸ παραμορφωμένο ἀπὸ τὰ κτυπήματα, πρόσωπο τοῦ νεκροῦ... Βλέπει τὰ ξανθειὰ μαλλιά του. Βλέπει καὶ τὸ μαχαίρι...
Ναί, εἶναι τοῦ Ταρζάν!

“Ἔτσι, σπαράζοντας στὸν πόνο, πέφτει πάνω στὸ ἄψυχο κουφάρι:

— Ταρζάν! Ἀδελφέ μου, Ταρζάν! φωνάζει κλαίγοντας σάν παιδί.

Καὶ συνεχίζει:

— Γιατί νὰ εἶς; Ἐσύ; Γιατί, ἀγαπημένε μου, ἀδελφέ;!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΝΕΚΡΟΣ!

Κι’ ὅταν ὁ Γκασὺρ χορταίνει τὰ δάκρυα καὶ τὰ μάτια του στερεοῦν πιὰ, σηκώνει στὰ χέρια τὸ νεκρὸ ἀδελφὸ του...

— Πάμε, λέει ἀναστενάζοντας στὴν Ταταμπού. Πάμε στὴ σπηλιά του... Ἐκεῖ ποὺ ἡ ἄμοιρη Τζέιν θὰ τὸν περιμένῃ νὰ γυρίσῃ ζωντανός!...

“Ἔτσι, ξεκινᾶνε καὶ προχωροῦν ἀργά, πένθιμα!...

Στὸ μεταξύ, ἔχει ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ...

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» κλαίει μέ συγκρα

Ἄσπας καὶ ὁ Γκασὺρ κ' ἡ Ταταμπού φεύγουν ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ποκοπίκο κ' ἡ Χουχού τοῦς ἀκολουθοῦν εὐτυχισμένοι.

τημένους λυγμούς...

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν προχωρήσει πολὺ ὅταν φθάνη ξαφνικά στ' αὐτιά τους μιὰ θαρρεῖα ἀγέρωχη φωνή:

— "Ε, πατριωτάκια!... Γιά ποὺ τὸ θάλατε;

Καὶ τρέχοντας φθάνει κοντά τους ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό. Ρίχνει μιὰ ματιά στὸ νεκρὸ καὶ μурμουρίζει πένθιμα:

— Σὲ κηδεῖα ἔπεςα, ἀδερφέ μου!...

Κι ἀμέσως ρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶν' ὁ... λεβεντομακαρίτης;

Τοῦ ἐξηγεῖ ἡ Ταταμπού :

— 'Ο Ταρζάν! Γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸ θουνό μας. Σκοτώθηκε ὁ ἀμοιρος!..

'Ο νᾶνος κυττάζει μὲ ἀφάνταστη συγκίνηση τὸ παραμορφωμένο πτώμα. Καὶ μурμουρίζει τὰ τυπικά:

— Περαστικά του! Καλὰ στέφανα! Καὶ τοῦ χρόνου νᾶμαστε καλά!...

'Ο μελαψὸς γίγαντας προχωρεῖ σιωπηλὸς. 'Η μελαψὴ Κόρη θαδίζει πλάϊ του. Κι' ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος τοὺς ἀκολουθεῖ μурμουρίζοντας νὰ παραμιλή:

— Τὸ φουκαρά... τὸν Μεγαλειότατο!... Τί σοῦ εἶναι κι' ὁ θάνατος, τέλος πάντων!.. 'Εκεῖ ποὺ εἶσαι ζωντανός, τινάζεις τὰ πέταλα!... Μυστήριο πρᾶγμα ὁ ψόφος!

— Καὶ συνεχίζει:

— "Ὡστε ὁ Ταρζανάκος ἦτανε ὁ τέτοιος μὲ τὴ μουτσού νᾶ!... Βρὲ τὸν κατεργάρο!..

Κι' ἐγὼ ὁ φουκαρᾶς τραβοῦσα ἥσυχος γιὰ τὸ πέτρινο θουναλάκι μας! Ποῦ νὰ φαντασῶ πὼς θάχαμε πλάκες!

»Τοῦ λόγου μου λείπω πολλές ὥρες ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ «Συχωρεμένου»... Εἶχα

θγῆ ραντεβουδάκι μὲ τὴ Χουχούκα μου!... Τὴν ἠγαπῶ τὴν ἀτιμῆ! Τὴ λατρεύω τὴν παληογαῖδουρά! Ψοφῶ γιὰ δαύτη ποὺ νὰ τὴν πάρῃ ὁ Διάβολος!... Κι' αὐτὴ μοῦ κάνει καψόνια! — «'Ηγαπῶ ἄλλον» μοῦ κοπανᾷ. Ποιὸν ἄλλον, μωρὴ μαμαζελίστα μου; Πιὸ λεβέντης καὶ τσαχπίνης ἀπὸ λόγου μου, γίνεται!;

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ!

'Η πένθιμη συνοδεία φθάνει τέλος ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ νεκροῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

'Ο μελαψὸς γίγαντας μὲ τὸ μακάθριο φορτίο του σταματᾷ καὶ φωνάζει θλιμμένα :

— Τζέιν! Τζέιν!...

Μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴ σπηλιά :

— 'Εσὺ εἶσαι Γκαοῦρ;

Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα, παρουσιάζεται στὸ ἀνοιγμά της ὁ... Ταρζάν! Ναι, ὁ Ταρζάν! 'Ολοζώντανος καὶ χαμογελαστός!...

Τὰ μάτια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα ξεπετιῶνται ἀπὸ τὶς κόγχες τους. 'Ο νεκρὸς τοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ πέφτει κάτω!...

'Η Ταταμπού ὑποχωρεῖ,

κυττάζοντας με φρίκη τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ποὺ θγαίνει ἀπὸ τῆ σπηλιά καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους.

Μὰ τὴν ἴδια κατὰπληξι δοκιμάζει κι' ὁ Ταρζάν. Κυττάζει χαμένα τὸ παραμορφωμένο πτώμα :

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρωτάει περίεργος.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού ἔχουν χάσει τὴ λαλιά τους...

— Ποιὸς εἶναι λοιπόν; ξαναρωτάει, πὶδ ἔντονα τώρα, ὁ Ταρζάν:

Ὁ Ποκοπικό τοῦ κλείνει τὸ μάτι :

— Τὸ κορόϊδο κάνεις τώρα; Τοῦ λόγου σου δὲν εἴσαι ;

Στὸ μεταξύ φθάνουν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά κι' ἡ Τζέιν μετὴ Χουχού. Εἶχαν πάει νὰ φέρουν φρούτα καὶ νερό...

Ἡ Ταταμπού ἐξηγεῖ σὲ ὄλους τί εἶχε συμβῇ.

Ὁ Ταρζάν κυττάζει τὸν σκοτωμένο καὶ μουρμουρίζει, συλλογισμένος:

— Ἀλήθεια μοῦ μοιάζει ὁ ἄμοιρος!... Ἐχει τὸ ἴδιο μπῶι, τὰ ἴδια ξανθὰ μαλλιά...

Ὅσο γιὰ τὸ μαχαίρι, δὲν τὸ θρίσκω παράξενο! Πολλὰ μαχαίρια, σὰν τὸ δικό μου, θρίσκοντ' ἐδῶ στὴ Ζούγκλα!

Ὁ Γκαούρ σηκώνει πάλι τὸ πτώμα :

— Πρέπει νὰ τὸν θάψουμε, λέει στὸν Ταρζάν.

Ἔτσι, φέρνουν τὸν ἄγνωστο νεκρὸ μακριὰ ἀπὸ τὴ

σπηλιά. Σκάθουν ἓνα θαθὺ λάκκο καὶ τὸν ἀποθέτουν μέσα... Τὸν σκεπάζουν μετὰ χώματα. Καὶ μπήγουν γιὰ σιμάδι ἓνα κλαδί...

Τέλος, ξαναγυρίζουν στὴ σπηλιά κι' ἡ Χουχού τοὺς προσφέρει γλυκόχυμα φρούτα καὶ καρπούς.

Ὁ Ποκοπικό τὴ μαλλώνει σιγά :

— Στίς παρηγοριές δὲν σερβίρουνε φρούτα, μωρή!

— Ἀλλὰ τί, χρυσό μου;

— Καφὲ καὶ παξιμαδάκι!..

Σὲ λίγο, ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού ἀποχαιρετᾶνε τὸ Ἀρχοντικό ζευγάρι Καὶ ξεκινοῦν ἀργὰ γιὰ τὸ μακρυνὸ πέτρινο θουνό τους...

Ἡ Χουχού βλέπει τὸν Ποκοπικό νὰ τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ λέει παρακαλετὰ στὴ Τζέιν :

— Καλέ, θὰ πάω κι' ἐγὼ λίγο μαζί τους, κυρὰ Μαντάμ. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ἔτσι, τρέχοντας ἔωπισω τοὺς πιάνει ἀγκαλᾶ τὸν πολυαγαπημένο τῆς νᾶνο. Καὶ προχωρεῖ μετὰ σέκρτο σεινάμενη καὶ κουνάμενη!

Ὁ Ποκοπικό, ποὺ τὴ νοιώθει τώρα πλάι του, ξελιγώνεται :

— Ἀμάν, γλύκες, ἀδερφέ μου!... φωνάζει. Νὰ μοῦ ζήσης Σορόπα μου!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ!

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν μένουν τώρα μονάχοι ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους. Κάθοντα: σὲ δύο πέτρες, ποὺ ἡ μία θρίσκεται ἀντίκρου στὴν ἄλλη,

“Ομως τὸ πρόσωπο τοῦ λευκοῦ γίγαισι γίγαισι ξαφνικά ἀγριο. Καὶ κ' ἀποκόκκινε ἀπὸ θυμό!

Κυττάζει μὲ ὀρνεύσαστο μῆσος τῇ συντροφίᾳ τοῦ καὶ τῇ ρωτᾷ:

— Ξέρεις ποῖος ἦταν ὁ ἀγνωστος μὲ τὴ μάσκα;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνη.

Ἦταν ἕνας ἀθῶος ἄνθρωπος, τῆς λέει. Ἐγὼ τὸν πῆρα στὸ λαιμό μου.

Καὶ συνεχίζει:

— Ναί... Ἐγὼ πῆγα καὶ τὸν διάλεξα ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ξανθοὺς Ἐγγλέζους πού ζοῦνε κάτω στὸ Μεγάλο Λιμάνι!... Ἐγὼ τὸν ἔφερα κρυφά ἐδῶ στὴ Ζούγκλα καὶ τοῦ φόρεσα τὴν τερατόμορφη μάσκα... Ἐγὼ τοῦ κρέμασα τὴ νεκροκεφαλὴ στὸ λαιμό καὶ τ' ἀνθρώπινα κόκκαλα στὴ μέση... Τοῦ ἔδωσα κι' ἕνα ἀπὸ τὰ μαχαίρια μου. Ἦθελα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τρομοκρατήσω τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού. Νὰ τοὺς κάνω νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν περιοχὴ μας... Κι' ὅλ' αὐτὰ γιατί δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀκούω νὰ γκρινιάζεις...

Ἦ Τζέιν ρωτᾷ:

— Μὰ ἡ Ταταμπού εἶπε πῶς ἄκουσε τὸν λευκὸ μὲ τὴ μάσκα, νὰ θήγῃ ὅπως ἐσύ...

— Ναί... Ὁ λευκὸς ποὺ εἶχα διαλέξει, ἦταν στὸ μπῶί μου κι' εἶχε τὰ ἴδια ξανθὰ μαλλιά... Ἔτσι, ἄλλοτε φοροῦσε αὐτὸς τὴ μάσκα, κι' ἄλλοτε ἐγώ!...

— Κι' ἡ μαυροκόκκινη πληγή;

— Ἦταν ψεύτικη!... Τὴ φτιάχναμε ἀπὸ τὰ κόκκινα φύλλα τοῦ λουλουδιοῦ Φλάρχ.

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ τώρα γιὰ λίγο καὶ μένει θαθειά συλλογισμένος... Ὑστερα, συνεχίζει:

— Εἶχα τὴ στὸν λευκὸ σώσιά μου νὰ μὴν κάνῃ ποτέ κακὸ στὴν Ταταμπού. Μονάχα νὰ τὴν κυνηγᾷ, νὰ τὴν τρομάξῃ καὶ νὰ τὴ θασανίξῃ!... Ὅσο μπορούσε πιὸ πολὺ... Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ πείσῃ ἐκεῖνη τὸν Γκαοῦρ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν περιοχὴ μας... Ἀφοῦ τόσο πολὺ σ' ἐνοχλοῦν. Ἔτσι, κυνηγώντας τὴ σταθράχια τοῦ πέτρινου θουνού, παραπάτησε, γ κ ρ ε μ ῖ σ τ η κ ε καὶ σκοτώθηκε!...

Κι' ἀναστενάζοντας, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, συμπληρώνει:

— Μὰ ἔννοια σου! Ποτέ μου πιά δὲν θὰ σὲ ξανακούσω!... Ἐσύ εἶσαι μιὰ κακούργα καὶ σὲ μισῶ! Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἀδελφός μου! Καὶ θὰ μείνῃ πάντα, φίλος μου!...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, μουρμουρίζει ἡ σατανικὴ Τζέιν.

Καὶ συλλογιέται:

— Τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι θὰ γίνῃ δικός μου φίλος. Ὁχι δικός σου!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΕΝΕΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟ

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού προχωροῦν — ὅπως εἶδαμε — γιὰ τὸ πέτρινο θουνό τους. Ὁ Ποκοπικό ἀγκαζέ μὲ τὴ

Χουχού, τούς ακολουθοῦν.

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρυκλας», πού ἡ πυγμαία τὸν ἔχει ποτίσει κρυφά μὲ τὸ «Φίλτρο τῆς Ἀγάπης», παραμιλάει εὐτυχισμένος, νοιώθοντας τόσο κοντὰ τὴν Κόρη τῶν Ὀνειρώων του :

— "Ἀκου τὰ γλυκοκέλαδα ἄνθη πὼς τραγουδοῦν τὸν ἔρωτά μας! Καὶ τὰ μυρωμένα πουλάκια πὼς ἀνθοῦν καθὼς πίπτει ἐπ' αὐτῶν ἡ σαλεπώδης δρόσος τοῦ οὐρανοῦ!...

Ἡ εὐαίσθητη Χουχού συγκινεῖται :

— Καλέ, ἄχ!... Πολὺ μὲ θέλγουν οἱ ρωμαντικές αὐτὲς μπουρδες σου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Λίγα θήματα πιὸ μπροστὰ ἀπ' τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους νάνους, ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, κουθεντρίζουν :

— Πέσ' μου, Ταταμπού : Ποιὸς φαντάζεσαι πὼς μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς λευκὸς μὲ τὴ μάσκα πού τόσο πολὺ ἔμοιαζε τοῦ Ταρζάν;

— Ὁ... Ταρζάν, καλέ μου Γκαούρ, τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνάς σταματᾷ καὶ τὴν κυττάζει παραξενεμένος :

— Μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ζῇ!... Τὸν εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας καὶ τὸν ἀκούσαμε μὲ τ' αὐτιά μας. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἡ Ταταμπού μурμουρίζει αἰνιγματικά :

— Ναί... Φαίνεται ὁμως

πὼς πρέπει νὰ πάψουμε πιά νὰ πιστεύουμε στὰ μάτια καὶ στ' αὐτιά μας!

— Δηλαδή; Τί θέλεις νὰ πῇς ;!

— Τίποτα!... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα!... Πάντως εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχουν κάποια σχέσι ὁ ἄγνωστος μὲ τὴ μάσκα κι' ὁ Ταρζάν!.

Ὁ Ποκοπικό ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὸ μυστή-

— Νὰ σᾶς πῶ ἐγώ, ἀδερφέ μου: Ὁ συχωρεμένος ὁ «Μασκαράς» ἦταν ὁ Ταρζάν.

— Κι' ὁ ζωντανὸς Ταρζάν πού βρήκαμε στὴ σπηλιά ποιὸς εἶναι; τὸν ρωτᾷ ἡ Ταταμ: οὔ.

— Ὁ...μπρουκόλακος τοῦ «Μασκαρά»! Μὲ ἀντιληθόαστε;

Ἡ Χουχού σηκώνει τὴν παχουλὴ χερούκλα τῆς καὶ καταθέτει στὸ σθέρκο του μιὰ τρομερὴ καρπαζιά:

— Κλόααααφφ!

Ὁ νᾶνος φέρνει τρεῖς βόλτες στὴ θέσι πού βρίσκεται καὶ μурμουρίζει:

— Τί νὰ σοῦ κάνω πού τυγχάνεις ἡ Κόρη τῶν Ὀνειρώων μου!... Ἀλλοιῶς θὰ τραβοῦσα τὴν ἀστραφτερὴ χιτζίρα μου...

— Καὶ θὰ μ' ἐσφαζες;

Ὁ Ποκοπικό πού δὲν θέλει νὰ τὴ δυσαρρεστήσῃ, τὰ γυρίζει :

— Ὁχι. Θὰ σοῦκανα τὸ τσουλούφι... περμανάντ!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Συναγερμὸς στοὺς φίλους καὶ σὺς φίλεις τοῦ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Τὴν ἐρχόμενην Πέμπτη κυκλοφορεῖ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ.

Εἶναι μὲν συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας γεμά-
τη πλοκή, ἀγωνία, φρίκη καὶ μυστήριον !

— Ὁ Γκαούρ πρέπει νὰ πεθάνῃ — Ἔνας ἐναντίον
χιλίων ! — Ὁ Ταρζάν ἐκβιάζει — Ὁλεθρὸς καὶ ἀ-
φανισμὸς στοὺς ἀραπάδες — Ὁ μυστηριώδης θησαυ-
ρὸς τῆς λίμνης — Ὁ νικητὴς τοῦ βρυκόλακα ! — Τρεῖς
γαμπροὶ ποὺ ἀλληλοσπαράζονται. — «Ὅποιοι μὲ ἀγ-
γίξῃ θὰ πεθάνῃ». — Ἐπίθῃσι καὶ παγίδα σὺν τρομέ-
ρῳ Στοιχειό. Ἀπόπειρα δολοφονίας τῆς Χουχούς.
— Ὁ φοβερός Ἀράπης ποὺ τὰ κοντάρια σπάζουν
πάνω σὺν κορμὶ του.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ

Πρέπει νὰ διαβάσετε τὸ καταπληκτικὸ τεῦχος τοῦ
«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΨΑΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι
Ζημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΩΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 32

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**

Συγγραφέυς **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΘΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694